Peygamberler

safvet senih

Peygamberler

safvet senih

İstanbul - 2004

IŞIK
YAYINLARI ©

Peygamberler

ISBN: 975-8642-42-1

Yayın Numarası: 125

Bulgurlu Mah. Bağlar Cad. No:5

34696 Üsküdar / İstanbul

Tel : 0 (216) 522 11 88

Faks: 0 (216) 522 11 99

www.isikyayinlari.com

BASKI: ÇAĞLAYAN A.Ş.

Sarnıç Yolu No: 7

35410 Gaziemir / İzmir

Tel: 0(232) 252 20 97/98

Baskı Tarihi

Mayıs 2004

İÇİNDEKİLER

Peygamberlik Hakikatinin İspatına Giriş

Canlılarda Rehberlik

Şu kâinatta, hiçbir şey gayesiz, vazifesiz, sistemsiz, hattâ rehbersiz bırakılmamıştır. Bunu parça parça ve bütün halinde müşahede etmek mümkündür. Ne arılar beysizdir, ne de karıncalar melikesiz.

Büyük cüsseli balıklar, yavrularını dar ve girintili çıkıntılı yerlerde kontrol edip sevkedemeyeceklerinden, yumurtadan yeni çıkanların başına kumandancıklar tayin edilir.

Kurtlar idrarları ile av bölgelerini sınırlarlar. Başkasının hududuna tecavüz eden kurt, diğer kurtlar tarafından cezalandırılır.

Leyleklerde evlilik bağı çözülünceye kadar ihanet eden eş, ölüme mahkûm edilir.

Ehlî atlar bile salıverilip vahşileşince, beşer altışar bir araya toplanıp gruplar meydana getirirler. Ne kadar başka gruplarla karıştırılmaya çalışılırsa çalışılsın derhal reis, taifesini çekip ayırır. Hattâ bir doğum vukua gelirse, yavru tepeler aşacak hale gelinceye kadar, reisleri kafileyi kat'iyen yerinden kımıldatmaz. Bir iki hafta içinde tay, kuvvetlenince harekete izin verilir. Çoğu kendi müşahedelerimiz olan bu misâller

gibi, canlılarda rehberliği bizlere birçok değişik yönleriyle aksettiren sayısız misâllerden bazılarıdır, takdim edelim:

Karıncaların Cenaze Merasimi

Avustralyalı bir bayan, Sidney yakınlarında ölen asker karıncalara arkadaşları tarafından yapılan cenaze merasimini şöyle hikaye eder: *"Karıncalar ikişer ikişer sıralanarak cesetlerin bulunduğu yere gelinceye kadar intizamla ağır ağır yürüdüler. İki karınca ilerledi ve arkadaşlarından birinin cesedini aldı, sonra diğer ikisi ilerledi, sonuna kadar hepsi aynı şeyi yapınca, artık karıncalar yürümeye hazırdı. Evvela bir cesedi çeken iki karınca hareket etti, sonra ikisi boş olarak yürüdü, bunları yine ceset götüren iki karınca takip etti ve sonuna kadar böyle devam etti. Sırada, aşağı yukarı kırk çift vardı. Artık alay yavaş yavaş ilerliyordu. Aralarında iki yüz kadar karınca bulunan intizamsız bir grup da bunları takip ediyordu. Bazen iki karınca duruyor, taşıdığı cesedi bırakıyor, arkadan boş gelen ikisi bu cesedi alıyordu. Böylece zaman zaman cesetleri birbirine devrederek deniz kenarında bir kumsala vardılar. Burada her karınca için ayrı ayrı bir mezar kazıldı. Aralarında altı veya yedi karınca kazma işine iştirak etmeden kaçmaya teşebbüs etti; bunları yakalayıp getirdiler, üzerlerine hücum edip öldürdüler. Derhal tek bir mezar kazdılar ve hepsini birden içine attılar. Bunlara cenaze merasimi yapılmadı."*

Melike Plânı Nereden Almış?

"Termit" adını alan beyaz karıncalardan binlercesi kendi kolonilerinin yapımına katılır. Bu, 100 metreden fazla yer kaplayan 3-4 metre yükseklikte oldukça karışık bir binadır. Bunun içinde yollar, hava kanalları, besin depoları, melike (kraliçe) ve kurtçuklar için özel odalar vs. vardır. Bir seferinde daha yapı durumunda olan bir karınca tepesi (kovanı), kalın çelik bir levha ile o şekilde ikiye bölünmüştü ki bir taraftaki termitlerin öteki taraftakilerle hiçbir irtibatı kalmamıştı. Buna rağmen yapı devam etti ve her iki taraftaki yollar ve bütün odalar büyük bir incelikle birbirine uyduruldu. Sanki her karınca öteki taraftaki arkadaşlarının nereye gideceğini tamamı tamamına biliyordu. Her iki taraf birbirinin tıpa tıp aynı olarak yapıldı. Halbuki teker teker bütün karıncaların bunu bilmelerine imkân yoktu. Çünkü iki tarafın birbiriyle hiçbir teması kalmamıştı.

Araştırmalar bu işin organize merkezinin melike ile alâkalı olduğunu göstermiştir. Şöyle ki: Karıncaların çelik levhanın iki tarafından bakım atölyelerini yaptıkları bir sırada bir çukur açılarak melikenin hücresine girilir, melike kaçırılıp öldürülürse, o anda bütün yapı bölgesinde iş durur. Buna rağmen melike çelik levhalar vasıtasıyla aylarca raiyyetinden (uyruklarından) uzak tutulsa bile, hücresinde hayatta olduğu müddetçe, karıncalar işlerinin başındadırlar ve herşey tam ve mükemmel olarak işlemektedir.

Ayrıca karıncalar vazifenin bütününden yalnız kendilerine düşen ufak bir kısmı bildikleri halde, büyük yapılarındaki umumî plâna göre hareket etmektedirler. Yani karıncaların ayrı ayrı bilgileri, birleştirilip koordine edilmektedir. Evet karınca cemiyeti (tek tek hiçbir bilgileri olmadığı halde) bir bütün olarak organizeli bir işe muvaffak olmaktadırlar. Bu misâl hiçbir şekilde istisna değildir.

Tek Başlarına Niçin Yollarını Şaşırıyorlar?

Göçmen kuşlar kümeler halinde bir yerden ötekine göçerler. Binlerce kilometre süren bu yolculuklarında hiçbir zaman yollarını şaşırmazlar. Onların bu yol bulma (navigasyon) kabiliyeti yalnız beraber oldukları müddetçe devam etmektedir.

Kümeden ayrılan kuşun başına ne geleceği hususunda birçok tecrübeler yapmış olan ilim adamları, Almanya'da yakalayıp ayaklarına bilezik taktıktan ve arkadaşları yola çıktıktan beş gün sonra salıverilen bir leyleğin serüveninin sonunu şöyle bağlarlar: Aradan bir müddet geçtikten sonra Hindistan'da ölü olarak bulunmuştur. Halbuki beyaz leyleklerin hedefi Güney Afrika'dır. Bundan leyleğin yolunu ne kadar şaşırmış olduğu anlaşılır.

Bir kuş uzmanı olan Rus A. Tugarinow: "Göçücü kuşlar yumurtladıkları yere giden yoldan nadiren uzaklaşırlar, kafileden ayrılıp yolunu şaşıran göçmen kuşların sonu fecidir" demektedir.

Çekirge, Kümeden Bilgiyi Kimden Alıyor?

Aynı şeyi böceklerde de müşahede etmek kabildir. Çekirge kümeleri umumiyetle önceden tespit edilmiş yollardan uçarlar. Kafileden ayrılan bir çekirge bir kere bu yoldan çıktı mı, çevresini bulma kabiliyetini kaybeder. O zaman hiçbir hedefi yokmuş gibi ortada kalır ve oraya buraya uçar durur. Bu çekirge, tekrar kümesi içine bırakılınca, derhal eski yol bulma kabiliyetini yeniden kazanır ve hiç durmadan ve yanılmadan kümenin uçmakta olduğu istikamette uçmaya başlar. Başka bir ifade ile, cemiyet içinde hareket eden fertler, yalnız oldukları zaman sahip olamadıkları bazı bilgileri, beraber olunca elde edebiliyorlar.

Niye Toplu Halde?

Bazı uzmanlar, aynı şekilde hâsse ve kabiliyetlerin balıklarlarda da bulunduğunu söylemişler ve bu hususta şöyle bir tecrübe yapmışlardır: Balıkları çıkış noktasını bulacakları bir labirente (dehlize) atmışlar, burada da küme halindeki balıkların, bu çıkış noktasını, tek balıklardan çok önce bulduklarını görmüşlerdir. Buna sebep içlerindeki liderlerdir.

Diğer bütün canlılarda rehberlik kat'iyen ihmal edilmediğine göre, din ve fennin beraberce üstünlük ve yüceliğini kabul ettiği insanlar, acaba yaradılışından bu yana aslî rehberler olan nebilerden, resullerden ve onların hidâyetlerinden hiçbir zaman hâlî kalmış olabilir mi?

Yani insanlık âlemini peygambersiz ve kitapsız düşünmek mümkün müdür?

Peygamberliğin Lüzumu

İnsanlarda Rehberlik

İnsanlar kâinatı bütün incelikleri ile kavramaktan ve kanunları keşfederek uygulamaktan acizdirler. En azından bunlar için çok uzun zaman ister. Onun için insanların maddî yükselişlerinde çığır açan peygamberlerin mucizeleri olmuştur. Meselâ Hz. Nuh'un gemisi, Hz. Yusuf'un saati... Diğerleri de insanlığa birçok teknik harikayı ilham etmiştir. Hz. Musa'nın taştan su çıkarması, su tulumbalarına ve ötesine; Hz. Süleyman'ın Belkıs'ın tahtını bir anda celbettirmesi, seslerin, şekillerin hattâ eşyanın aynen nakline; Hz. Yakub'un kilometrelerce uzaktan Yusuf'un kokusunu alması kokuların nakline; Hz. İbrahim'i ateşin yakmayışı amyant gibi ateşin yakmayacağı maddelere; Hz. Davud ve Hz. Süleyman'ın kuşların dillerini ve ne işe yaradıklarını anlamaları, çekirge âfetine karşı sığırcıkların kullanılması gibi mühim işlerde kuşlar ve haşarattan istifadeye; Hz. Süleyman'ın emrine havanın verilmesi, uçaklara; Hz. İsa'nın en müzmin dertlere derman bulup şifa vermesi ve ölüleri diriltmesi, dermansız dert olmadığına ve hattâ geçici de olsa ölüme hayat rengi verilebileceğine; Hz.

Davud'un demiri hamur gibi yumuşatması ve bakırı eritmesi madenlerle ilgili bütün sanayi dallarına işarettir.

En Büyük Rehberler

Allah, insanlara sonsuz kabiliyetler, hadsiz emeller, arzular ve güzel meziyetler ihsan etmiştir. Sayısız fikir ve tasavvurları, sınırsız şehevî ve gazabî istekleri vardır. Kâinatta hiçbir şey boş yere ve israf olarak yaratılmamıştır. Eğer bu kabiliyet çekirdekleri, meyil ve tasavvurlar, terbiye edilip geliştirilmezse, gayeleri istikametinde kullanılmazsa iktisat ve hikmet kanununa zıt bir israf olur. Bu sermaye hükmündeki duyguların geliştirilmesi ise, gerçek terbiyeci peygamberler (a.s.) vasıtasıyla olacaktır.

En Büyük Tefsirciler

Bir kitap ne kadar kıymetli olursa olsun, onun dilinden anlayan ve izah eden birisi bulunmadıkça herhangi bir karalamadan farkı yoktur. Kâinat kitabının da sırlarını çözüp muammasını anlatan bir peygambere ihtiyaç vardır.

En Büyük Tatbikçiler

Binlerce ihtiyaç, gaye ve emelle yaratılmış ve topluluk halinde yaşamak zorunda olan insanların aralarındaki haksızlıkları önleyecek ve her meselede başvuracakları esaslara ihtiyaçları vardır. Bu esaslar da ancak ve ancak insanların maddî ve manevî yapılarını, yaşadıkları zaman ve mekân şartlarını, içtimaî hayatın değişmez kanunlarını çok iyi bilen bir zât tarafından

ortaya konabilir. O zât da, insanın bütün hücrelerinde çalışan her zerreye, her an hâkim olan Allah olabilir. Allah'tan gelen esasların en mükemmel tatbikatçıları ve onları en güzel yaşayanlar da peygamberlerdir. İnsan kafasından çıkan görünüşte parlak prensipler vardır, fakat bu fikirleri, başta sahipleri tatbik etmedikleri gibi, asırlarca insanlığı, (gerçek hayatta tatbik imkânı bulunmayan) bu hülyalarla avutmuşlardır. Halbuki tatbiksiz fikrin ve ilmin hiç de kıymeti yoktur. Peygamberler ise Allah'ın koyduğu esasları bir an dahi ihmal etmeden nefislerinde ve etraflarında en mükemmel şekilde tatbik etmişlerdir.

En Büyük Tarifçiler

Her ne kadar insanlar akılları ile Allah'ı bulsalar da, O'na nasıl ibadet edeceklerini, O'nun rızası dahilinde nasıl davranacaklarını, nereden gelip nereye gittiklerini, ebedî hayatın nasıl olduğunu ve Allah'ın nasıl bir ceza ve mükâfatının bulunduğunu, peygamberler olmadan bilemezler.

Öyleyse insanlığın peygamberlik hakikatına ihtiyacı olduğunu ve peygamberlik müessesinin de lüzumlu bulunduğunu anlatmaya bu birkaç hakikat kâfidir.

HZ. MUHAMMED'İN (sallallahu aleyhi ve sellem) PEYGAMBERLİĞİNİN İSBATI

Peygamberlik Vasıfları

Önceki peygamberlerde, peygamberliğe esas tutulan noktalarıyla sıdk, emanet, ismet, fetânet ve tebliğ vasıfları Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'de en mükemmel şekilde bulunmaktadır. Ayrıca Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in her hâli, hârika olmasa da, mutlaka doğruluğuna ve doğrudan Allah'a dayandığına işaret eder. Meselâ mağarada kurtuluş ümidinin tamamen kesildiği o anda: "Korkma, Allah bizimle beraberdir" diyerek Hz. Ebu Bekir (r.a.)'e verdiği teselli ve insan gücünün üstünde bir ciddiyet ve cesaretle korkusuz, tereddütsüz gösterdiği vaziyet, elbette doğruluğuna ve istinad noktası olan Allah'a itimadının sonsuzluğuna güneş gibi kesin delildir. Eğer gerçekten peygamber olmasa idi ve hicrete Allah'ın emri ile çıkmasa idi Hz. Ebu Bekir (r.a.)'den daha çok telaşa kapılması lâzımdı.

Temize Çıkarana Teşekkür

"İfk Hâdisesi" de dikkate değer: Mustalık Seferinde, Hz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) genç zevcesi Âişe-i Sıddıka (r.anha), gerdanlığını kaybetmişti. Seferden dönüş hazırlığı sırasında gerdanlığını aramak için kervanı terketmişti. Hafif vücudlu olduğu için devenin hevdecinde olup olmadığının farkına varamamışlar ve onu bırakıp hareket etmişlerdi. Çölde yalnız başına beklerken de uyuya kalmıştı. Sahabelerden Safvan bin Muattıl geride kalıp unutulanları toplar sonra arkadan gelirdi. Hz. Âişe (r.anha)'yi görünce tanıyıp, devesini yanına çöktürdü. Seslenerek uyandırdı. Onu deveye bindirip kendisi yaya olarak kafilenin konakladığı yere öylece geldiler. Bunun üzerine münafıklar iftirada bulundular. Dedikodu çoğaldı. Hz. Âişe (r.anha)'nin bu dedikodulardan sonraları haberi oldu ve üzüntüden yatağa düştü. Babasının evine gönderilmesini istedi. Gönderildi. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), vahiy gelinceye kadar bekledi. Nihayet Nur sûresinin âyetleri kat'i bir şekilde onu temize çıkarmış, zina ve masumlara iftira suçlarını da kanuna bağlamıştı. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hemen gidip müjde verdi: "Yâ Âişe müjdeler olsun, Allah senin masum olduğunu bildirdi!" Buna karşı Hz. Âişe (r. anha), Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'a minnettarlık göstermeyince babası Hz. Ebu Bekir (ra), Hz. Âişe (r. anha)'yi sıkıştırdı. Hz. Âişe (r. anha)

şöyle cevap verdi: "Ben, ancak masumiyetimi bildiren Allah'a teşekkür ederim."

Meseleyi aynen nakletmesi, vahyin ve Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in peygamberliğinin hem hakikatı, hem de delilidir. Diğer taraftan aynı sûrenin üçüncü âyetindeki: "Zinâkâr kadın ancak zinâkâr erkeğin karısı olabilir" ifadesi, meselemiz yönünden ne kadar ciddî ve müthiş bir hükümdür.

İşte Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in hareket ve tavırları hem teker teker ele alındığında O'nun doğruluğunu ve haklılığını gösterir hem de hepsine birden dikkat edildiğinde öyle bir delil olurlar ki, şeytanları bile tasdike mecbur ederler.

Âyetlerle Hadîsler Arasındaki Üslûb Farkı

Kur'ân ile Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in ifadeleri ayrı ayrı üslûplara sahiptir. Esasen her ifadede şahısların mühür ve markaları vardır. Çünkü: "Üslûb-u beyan aynı ile insandır." İnsanların en beliği olmasına rağmen Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in ifadesi Kur'ân'ın belâgatına uymaz ve ulaşamaz.

Hitap İnceliği

Şu fıtrî ifadeler de üslûbun ötesinde hitabî özellikleriyle, psikolojik açıdan meseleyi ayırmakta ve aydın-

latmaktadırlar: *"Sana vahiy tamamlanmadan önce, Kur'ân'ı okumada acele etme"* (Tâhâ, 114). Gelen vahyi unutmamak için telaşlı bir vaziyete giren Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'e Kur'ân'ın diğer bir hitabı: *"Sana nazil olan Kur'ân âyetlerini okumakta acele edip dilini dudaklarını hemen kımıldatıp durma. Kur'ân'ı toplamak ve O'nu okutmak bize aittir. Biz O'nu (Cebrail diliyle) okuduk mu, sen onun okunuşunu takip et. Sonra onu beyan etmek de muhakkak bize aittir."* (Kıyamet, 16,17,18,19).

İkaz ve Tenbih

Âmâ hâdisesindeki dikkate değer ifadeler: *"(Peygamber) hoşlanmadı ve yüzünü çevirdi. Kendisine o âmâ geldi diye... Onun hâlini sana hangi şey bildirdi? Belki o (âmâ Abdullah İbn-i Ümmü Mektum), senden sormakla (cehalet kirinden) temizlenecekti. Yahut öğüt alacaktı o öğüt kendisine fayda verecekti. Ama (malı ile Allah'a) ihtiyaç göstermeyen (Kureyş kavminin ileri gelenlerine) gelince, sen on(lar)a dönüp söz(lerine)üne kulak veriyorsun. On(ların)un İslâm'ı kabul etmeyip temizlenmemesinden sana ne? (Sen ancak tebliğe memursun). Ama sana koşarak gelen, Allah'tan korkmuş iken, sen ondan yüz çeviriyorsun. Hayır (bir daha böyle yapma). Çünkü O Kur'ân bir öğüttür. Artık dileyen ondan öğüt alır."* (Abese, 1-12).

Bu ilâhî hitap yanında, Tebük Seferi münasebetiyle özür beyanı mevzuu ile ilgili ikaza bakalım: *"(Ey*

Şanlı Nebi) Allah Seni affetsin (Senden hüznü gidersin); şu doğru söyleyenler sana belli oluncaya kadar ve sen yalancıları bilinceye kadar, neden beklemeyip onlara izin verdin?" (Tevbe, 43).

Semavî Nikâh Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) İradesini Zorluyor

Mahallî örf ve âdete göre Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'ı çok zor duruma düşüren emirler var. İslâmiyet'ten önce Araplarda evlat edinme vardı. Aynen kendi sulbünden gelen evladı gibi sıhriyete dikkat ediyorlardı. Zeyd b. Hâris, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in evlatlığı idi. Zeynep binti Cahş ile evliydi. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisiyle akrabalığı bulunan Zeyneb'i, Zeyd ile evlenmeye yine kendisi bir nevi mecbur etmişti. Geçimsizlik olunca Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in ısrarına rağmen Zeyd, Zeyneb'i boşadı. Cenâb-ı Hakk, cahiliyye âdetini yıkmak için şöyle buyuruyordu: *"(Ey Resulüm) Hem o zamanı hatırla ki, Allah'ın kendisine nimet verdiği, senin de kendisine (kölelikten azatla) ihsanda bulunduğun kimseye (Zeyd'e şöyle) diyordun: 'Zevceni (Zeyneb'i) nikahında tut, (onu boşama) Allah'tan kork.' Nefsinde ise Allah'ın açığa vurduğu şeyi gizliyordun, insanlardan da bu hususta sakınıyordun. Halbuki Allah kendisinden sakınıp korkmana daha layıktır. Ne zaman ki Zeyd, o kadınla alâkasını kesti, biz sana onu zevce yaptık ki*

(bu semavî nikâhın hikmeti ise) oğullukların alâkalarını kestiklerini, zevcelerini nikâhlamakta müminlere bir günah olmasın" (Ahzab, 37). Zaten sûrenin başında evlatlık meselesi ilga edilmiştir: *"Allah evlatlıklarınızı, (neseben olan) oğullarınız yerinde tutmamıştır. (Cahiliyye devrinde olduğu gibi onlar mirasçı ve mahrem olmazlar. Yabancı bir kimse için, benim oğlumdur veya kızımdır diye) bu söylediğiniz, ağızlarınızdaki sözünüzdür (boşuna bir sözdür). Allah ise hakkı söyler ve O, doğru yola hidayet buyurur. O çocukları esas babalarına nisbet ederek çağırın. Allah katında bu daha doğrudur"* (Ahzab, 4,5). Her şeyi Allah'ın emirleri neticesi ve emirlerine uygun yaptığını ve hiçbir şeyi gizlemediğini ifade bakımından Hz. Âişe Validemiz (r. anha), 37. âyete dikkati çekerek: "Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) gizleseydi bunu gizlerdi" demiştir. Zaten Mâide sûresinin 67. âyeti şöyle buyurmaktadır: "Ey Şanlı Peygamber! Rabbin tarafından sana gönderileni tamamen tebliğ et. Eğer tebliği tam yapmazsan Allah'ın risaletini (Peygamberlik vazifesini) yerine getirmiş olmazsın."

"Allah üzerine yalan uydurandan (yalandan nübüvvet dava edenlerden) daha zâlim kim vardır?" âyetinin tehdidinin ötesinde, bu tip kişilerin dünyada dahi cezasının verileceği de ifade edilmektedir: *"Şüphesiz O Kur'ân, kerîm bir Peygamberin Allah'tan getirdiği sözdür. O, bir şair sözü değildir. Siz pek az inanıp tasdik ediyorsunuz. O, âlemlerin Rabbi'nden indirilmedir. Eğer o peygamber, bazı sözler uydurup bize isnat etmeye kalksaydı, elbette biz onu kuvvetle yaka-*

lar ve ondan intikam alırdık. Sonra da muhakkak onun kalp damarlarını keserdik, (boynunu vururduk). O vakit sizden hiçbiriniz ona siper de olamazdınız" (Hâkka, 40, 47).

Bütün Kureyş'in bildiği ümmîliğine dikkat çekiliyor: *"Sen bundan evvel hiçbir kitap okur değildin. Elinle de onu yazmadın ki, batıl peşinde gidenler şüphe etsinler"* (Ankebut, 48).

"İşte biz sana, Habibim, emrimizden bir ruh vahyettik. Fakat vahiyden evvel kitap nedir sen bilmezdin." (Şûra, 52)

Bütün bunlar, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in kendi benliğinin ötesinde, O'na tamamen hâkim, ilâhî bir mercii gösterir.

Hudeybiye'nin Neticesini Baştan Hangi Dehâ Kestirebilirdi?

Hudeybiye anlaşması da, cereyan şekli bakımından Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in peygamberliğini isbatlamaktadır. Evet Hudeybiye sulhü, insanların hâdiselere bakış zaviyesinden ele alındığında, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in üzerinde, ilham ve vahyin hükümranlığı açıkça görülür. Çünkü o gün, dünyanın bütün devlet adamlarının ve hukukçularının kapısında dilenci sayılabilecek kadar küçük kaldıkları büyük şahsiyet Hz. Ömer (r.a.)'in bile havsalası Hudeybiye Anlaşması'ndaki ilâhî hikmet ve sırrı kavrayamamıştı da Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'e: "Sen Al-

lah'ın Resulü değil misin?" demişti. O da: "Ben, Allah'ın kulu ve Resulüyüm. O'nun emrine muhalefet etmem ve eksik hiçbir şey yapmam" buyurmuştu. Sonra Fetih sûresi inince de Hz. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Muhammed'in nefsi kudretinde olan Allah'a yemin ederim ki; bu gerçekten fetihtir."

Böylece vahye dayalı icraatının hayret verici derinliği Ashabı bile şaşkına çeviriyordu. Mekke murahhası ile imzalamış olduğu bu ilk diplomatik vesika, büyük şaşkınlık uyandırmıştı. Gerçekten Mekke murahhası, Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'tan istediklerini, bilhassa müslüman olup da Medine'ye iltica edeceklerin iade hükmünü bile almıştı. Halbuki birçok Müslüman, müşriklerin zulmünden kurtulmak için kaçıp Medine'ye sığınıyordu. Buna rağmen Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu şartı tasdik edip yürürlüğe koydu. Bu şaşırtıcı şart Mekkelilerin gözüne büyük bir diplomatik muvaffakiyet gibi görünüyor, Müslümanları da hayrete düşürüyordu.

Ebu Cendel Karşısında Ancak Peygamber Sabrı Gerekirdi

Hele imza merasimi yeni bitmişti mürekkep daha kurumadan Mekke murahhasının oğlu Ebu Cendel, yüzü yara bere içinde gelip müslümanlara iltica etmişti. Anlaşma icabı Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) onu geri teslim ederken, Ebu Cendel de: "Ey Müslümanlar beni müşriklere geri mi veriyorsunuz?

Beni dinimden döndürmelerine müsaade mi ediyorsunuz?" diye bağırıyordu. Müslümanlar son derece hislenmişler, sabırları taşmıştı. Hattâ Hz. Ömer (r.a.) yerinden sıçrayarak Ebâ Cendel'le birlikte yürümüş kılıcını ona uzatıp: "Yâ Ebâ Cendel, onlar müşriktirler ve onlardan birisinin kanı köpek kanı gibidir" diyerek kılıcı alıp babasını öldürmesini istemişti. Resulullah ise: "Ya Ebâ Cendel, sabret ve bekle, muhakkak ki, Allah sana ve seninle beraber olan güçsüzlere bir kurtuluş ve çıkış imkânı sağlayacaktır. Biz Kureyşlilerle sulh yaptık. Biz onlara, onlar da bize Allah adına söz verdik. Binaenaleyh biz akdimizi bozmayız" buyurmuştu.

Ebu Cendel ise yolda müşriklerin ellerinden kaçarak, çölün yolunu tuttu. Ve orada kendisi gibi Mekke'den kaçanlarla birlikte bir çete kurdu. Ve az zaman sonra, Mekke'nin kervan yollarını tamamen kesti. Mekke'nin ticaret ve ulaşımını felce uğrattı. Nihayet bizzat Mekkeliler, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'e müracaat ederek bu kanun dışı adamları Medine'ye kabul ederek yolları kurtarması ve bu sebeple anlaşmanın o parlak maddesini ilga etmesi için yalvarmak zorunda kaldılar. Netice olarak Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) muahedenin bütün avantajlarını muhafaza etmiş, tek zararlı maddesini de bizzat o maddeden istifade edenlere hem de yalvartarak iptal ettirmiş oldu. Gerçekten, Hudeybiye, beşerî idrakin ötesinde bir fetihtir!

Evet Hudeybiye sulhü, zâhiren İslâmiyet aleyhinde ve Kureyşliler bir derece galip görülmüş olduğu

halde mânen büyük bir fetih hükmünde olmuş ve diğer fetihlerin de anahtarı olmuştur. Hudeybiye sulhü ile gerçi maddî kılınç kınına muvakkaten kondu; fakat Kur'ân-ı Hakîm'in şimşek gibi elmas kılıncı ortaya çıktı, kalpleri, akılları fethetti. Sulh münasebetiyle insanlar birbiriyle daha yakından görüştüler. İslâmiyet'in güzellikleri, Kur'ân'ın nurları, inat ve kavmî taassubların perdelerini yırtarak, hükümlerini icra etti.

Meselâ; bir harp dâhîsi olan Halid b. Velid ve bir siyaset dâhîsi olan Amr İbnü'l-Âs gibi, mağlubiyeti kabul etmeyen zatlara Hudeybiye sulhü ile, Kur'ânî kılıç tecellisini gösterdi ve onları mağlup etti. Medine-i Münevvere'ye tam bir itaatla gelip İslâmiyet'e boyun eğerek teslim olduktan sonra Hz. Hâlid, bir seyfullah: "Allah'ın kılıncı" şekline girdi ve İslâmî fetihlerin bir kılıncı oldu.

Hodri Meydan

Yunus sûresinin 38. âyetinde şöyle buyuruluyor: "Yoksa onu Peygamber kendiliğinden uydurdu mu diyorlar? De ki, öyle ise eğer iddianızda doğru söyleyenlerden iseniz, siz de ona benzer bir sûre meydana getirin. Bu hususta Allah'tan başka gücünüzün yettiği, güvendiğiniz kim varsa onları da yardıma çağırın."

Tarihen sabittir ki, Kur'ân'ın bu meydan okuyuşu cevapsız kalmıştır, kalacaktır da. Aslında artık "geçti zaman-ı imtihanı..." Kur'ân'ın bu meselede yüzü aktır. Evet Kur'ân, o gün bu gündür üslûb üstünlüğü ile her

devrin edebî dehalarını ezip geçerek onları cevap veremez halde bırakmıştır. Çünkü bu meydan okuma bütün haşmetiyle günümüzde de vardır ve ilelebed de devam edecektir: "Kendine güvenen ortaya çıksın."

O devrin anlayışını ele aldığımız zaman görürüz ki bedevî, nağme meftunudur. Temayülleri, hareketleri, hamleleri, derhal ahenkli bir nağmeye döner. Arap nazmının ölçüsü yani vezni, devenin kısa veya uzun adımlarıdır. Arap nesri tabiatıyla bedevî asıllı olup, Arap edebiyatı da asıl ifadesini muhakkak ki, şiirde bulmuştur.

Baştan başa, süvarilerin patırtısı, Hind çeliğinden mamul kılınçların şakırtısı, şurada burada çınlayan harp narâlarının aksi sedası ile dolu bu ahenkli lisan, muhakkak ki, en fazla bir Antara'nın kahramanlık heyecanını veya bir İmrü'l-Kays'ın aşk baygınlığını ifadeye yarayacaktır. Bu lisanın teşbihleri bulutsuz bir gök, hudutsuz bir çöl ve bir kartalın uçuşu veya bir gazalın süzülüşü gibi o bölgelere mahsus tabiat manzaralarından alınmıştır. Bu lisan o zaman, mistik veya metafizik mefhumları bakımından fakirdir. İlmî, dinî veya felsefî mânâda bir tecrid veya diyalektik anlayışından ise tamamen mahrumdur.

Tabirleri ise, ancak bir bedevînin iç ve dış dünyası için lüzumlu olanlardan ibaret olup asla bir medenînin lügatine mâlik değildir.

İşte Kur'ân'ın cihanşümul hakikatleri ifade etmek için önünde boyun eğdirdiği cahiliyye devrinin putperest, bedevî ve kıtavî lisanının ana hatları aşağı yukarı

bunlardır. Ve her şeyden önce, Kur'-ân-ı Kerîm, cihanşümul hakikati anlatmak için yeni bir ifade şekli ortaya atmaktadır.

Evet, Kur'ân, elbiseye göre vücudu kesip biçerek rendelemek demek olan kâfiye ve veznin mânâyı hapsedip tüketen dar kalıplarını sürüp atmış fakat ahengi olduğu gibi muhafaza etmiştir.

O devre ait birçok müşâhedeler, âyetlerin bedevî ruhuna attığı karşı konulmaz haz hakkında geniş misâller sunmaktadır.

Hz. Ömer (r.a.), bu hazzın içerisinde eriyerek hidayete ermiştir. Devrinin edebiyat ve hitabetinin büyük dehâsı Velid b. Muğire de, Kur'ân'ın sihirli güzelliği hakkında ne düşündüğünü soran Ebu Cehil'e: "Vallahi ona hiçbir şey benzemez. O ulaşılamayacak kadar yüksek!"demiştir.

Tabiatıyla, sadece çöl bedevîsini izah ve ifade eden bu lisan birden bire, ilmî, hukukî, içtimaî ve metafizik problemler karşısında kalan insanın ihtiyaçlarına cevap verebilmek için çok zenginleşmek zoru ile karşı karşıyadır. Böyle bir şeyin ise birden bire olup bitmesi dünya tarihinde tektir. Bu neviden bir filolojik hâdise daha yoktur. Zira bu mevzuda Arap lisanı tedricî bir tekamül geçirmemiş, Kur'ân'ın indirilişi gibi tepeden inme ve ihtilal çapında bir gelişme ile ulvî seviyesini bulmuştur. Arapça, bir tek sıçrayışla, ibtidaî mantık sahasından yeni bir medeniyet ve kültürün düşünce hamlesini taşıyacak teknik tekamüle yükselmiştir.

Böyle bir filolojik meseleyi şuurla istese bile bir ümmî değil Egiptologie'yi (Mısır antikalarına ait ilmi) mükemmel bilen bir mütehassıs bile yapamaz.

Ayrıca Kur'ân'daki mevzuların genişliği ve çeşitliliği emsalsizdir. Bizzat Kur'ân'da: "Yaş ve kuru hiçbir şey unutulmuş değildir" buyrulur. Kur'ân, atomdan, hatta atomdan daha küçük şeylerden tutunuz da, yörüngesinde tayin olunmuş, gayesine doğru yüzüp giden seyyarelere kadar her şeyi anlatmaktadır.

İnsan kalbinin en ücra ve loş köşelerini tetkik eder, mü'min ve kâfirin ruhlarına, en farkedilmeyecek kımıldanışları yakalayan bir bakışla dalar. İnsanlığa bugünkü vazifelerini öğretmek için, yerine göre beşer tarihinin en eski devirlerine döndüğü gibi, en uzak istikbâle de uzanır.

Üzerinde düşünüp ibret alarak hatalardan korunabilmemiz için geçmiş medeniyetlerin encamı hakkında dramatik tablolar çizer.

Kur'ân'ın ahlâkî talimi, insan tabiatı hakkında derin psikolojik tetkik mahsullerinin bile ötesindedir. Bir taraftan insanın tabiatını, küçültücü zaaflarını teşhir ederken, diğer taraftan da semavî destanın muhteşem kahramanları olan peygamberlerin (a.s.) hayatlarındaki faziletlere karşı hayranlık duymaya davet eder.

Hz. Hatice (r.anha) ve Ebu Talib'in Vefatları İle İlgili Psikolojik Tahlil

Kur'ân âyetleri dikkatle okunarak mevzuları azameti idrak edilebilirse, anlaşılır ki, Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), Kur'ân'ı tebliğle vazifeli bir peygamberden başka bir şey değildir. Onun onda hiçbir müdahalesi yoktur. O kitap doğrudan Yaratan'dan, Rabbü'l-Âlemin'den gelmiştir.

Kur'ân nadir olarak Hz. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in hayat hikayesi ile meşgul olmaktadır. Onun en büyük ızdıraplarına da, en büyük sevinçlerine de Kur'ân'da rastlanmaması dikkate değer bir noktadır. Çünkü insanlar daha çok en güzel edebî eserlerini en çok mahzun oldukları, ziyade hislendikleri zamanlar yazarlar. Zira şâhâne mânâlar, edebî sanat incelikleri öyle hisli anlarda insanların kalplerine doğmakta; en tesirli ifadeler dillerde o anlarda bütün keskinliği ve açıklığı ile belirmektedir. Ayrıca insan hâdiselerden, bilhassa kendisinde derin tesirler yapan hâdiselerden sıyrılamaz. Peygamberlik vazifesinin en güç günlerinde sevgili zevcesini ve büyük desteği amcası Ebu Talib'i kaybetti. Son anlarına kadar Hz. Hatice'nin ve amcasının ismi geçince ağlayan Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) için bu üzücü hâdiselerin ne demek olduğunu tahayyül etmek ne mümkündür…

Bununla beraber, bu vefatlara dair Kur'ân'da hiçbir işaret yoktur; mübarek zevcesinin adı bile geçmemektedir.

İşte Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in nübüvvetini ispat eden ve son zamanlarda bazı müsteşriklerin dikkatini birçok yönden üzerine çeken Kur'ân'ın, psikoanalitik tetkikinde şah nokta.

Lisan ve Toprak

Bir lisan, dehâsını, toprağın belâgatına sunduğu hususiyetlere, unsurlara borçludur. Arazinin topografyası, hava ve iklim şartları çiçek ve bitki örtüsü, bir lisanı diğerinden ayıran, servetin özünü teşkil eden fikirlerin ve hayallerin anasıdır. Böylece toprak, bir milletin dehasının ifade belâgatine mührünü basmış olur.

Mecaz ve benzetmeler, bir belâgat tahlilinde, bir lisanın, coğrafî koordinatlarını tespit etmeye en çok elverişli olan edebî unsurdur... İşte İmrü'l-Kays, harp atını methediyor: "Düşmana saldırır, geri çekilmesi yalancıktandır. Atılış ve çekilişleri bir kayanın tepesinden akan sel hızı iledir." Bu şiirde kullanılan mecazlar, çölün hem manzarasına ve hem de hayatına uygun mukayeseler yapmak imkânını vermektedir. Cahiliyyet devrinin usta şairi, coğrafî muhitin kendisine verdiği unsurları mükemmel bir şekilde kullanmıştır. Bir Arap atının görünüşü, bir vadinin sarp kayalarından hızla dökülen sele benzemektedir. Bu mısra tamamen bir Arap mısrâıdır. Zira aksettirdiği çizgiler çölün ve Arap hayatının öz nakışlarıdır.

Halbuki Kur'ân-ı Kerim'deki ifadeler ekseriya çölün bedevî yaşayışı ile alâkasızdır. Bilakis, daha çok başka diyarların manzara ve unsurlarından istifade edilmiş bulunan mecazlarla doludur.

Ağaç yetiştirme tekniğine ve bahçıvanlığa ait unsurlar bize çölün kuru ve verimsiz topraklarından çok,

kalın humus tabakalarıyla örtülü bereketli toprakları hatırlatmaktadır.

Kur'ân'daki nehirlerin çizmiş olduğu yeşil manzaralar, Arabistan Çölü'nün susuzluklarından ziyade Nil'in, Ganj'ın ve Fırat'ın geçtiği bereketli toprakları akla getirmektedir.

Ölmüş toprağı canlandırmak için rüzgârların taşıdığından bahsedilen bulutlar, bu çöl kıtasının, kızgın bir kupaya benzeyen ve bizzat çöl gibi yakıcı semasının rastladığı manzaralardan değildir.

Sisli Puslu Manzaralar

Kur'ân'da öyle nazarî unsurlar vardır ki, ne Arap semasıyla ilgilidir, ne de toprağıyla...

Meselâ: *"Yahut kâfirlerin amelleri öyle derin bir denizdeki karanlıklar gibidir ki, onu yani o denizi bir dalga kaplayıp bürümektedir. Bunun üstünde bir dalga, onun üstünde bir bulut. Hülasa birbiri üstüne yığılmış tabaka tabaka karanlıklar. O kadar ki, oraya düşen birisi elini çıkardığı zaman elini bile göremez. Allah kime nur vermemişse artık onun için bir nur yoktur"* (Nur, 40).

Bu misâldeki teşbihler ne Arabistan coğrafyası ile ne de cahiliyye devrinin Ocenographie (denizciler coğrafyası) bilgileri ve entellektüel seviyesiyle iştirak halindedir.

Bilakis bu misâl bize, Kuzey Denizlerinin İzlanda ve Ferre-Neuve'ün puslu sahillerinde görülen sisli manzaralarını seyrettirmektedir.

Eğer gençliğinde Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in deniz gördüğü hesaba katılırsa unutulmamalıdır ki, bu denizler ancak Kızıl Deniz ve Akdeniz olabilir. Kuzey denizleri değil. Binaenaleyh, nasıl olup da O'nun bu âyetteki loş manzarayı çizebildiği ancak ilâhî vahiy ile izah edilebilir bir husustur.

Işığın Derinliklerde Yutulması

Bununla beraber bu dış görünüşün ötesinde de bu âyette nazar-ı dikkatimize çarpan az bulunur cinsten bir hususiyet daha vardır. Hem iki taraflı bir hususiyet. Dalgaların üst üste gelmesi ve derinliklerde karanlığın, hüküm sürmesi... Bu iki çizgi, deniz altı hâdiseleri hakkında ilmî bilgisi olmayan kimselerin bileceği cinsten şeyler olmayıp ancak son zamanlarda oceonagraphie (oşinografi) ve optik ilimlerinin inkişafından sonra ortaya çıkarılabilmiş bilgilerdir.

O devirlerde bu bilgilerin bulunmadığını, dalgaların üst üste gelmesi ve ışığın yutulması dolayısıyla muayyen bir derinlikten sonra kaybolması hâdiselerinin herkesin meçhulü olduğunu ilaveye lüzum yoktur.

Netice itibariyle Kur'ân'ın mecazları, ne çölde teşekkül etmiş bir lisanın, ne de tamamen kıt'avî bir muhitte yaşamış bir insanın dehâsından doğabilecek şeyler değildir. Ancak en büyük rehbere gönderilen ilâhî vahiylerdir.

Fizyolojik Hâdise

Kur'ân-ı Kerîm'in bahsettiği, fakat çok sonra ilmin keşfettiği meselelerden de bir tane misâl verelim:

Uzak ve balon sayesinde, yüksek irtifalara çıkmak imkânı elde edildikten sonra hava basıncının azalması dolayısıyla patlak veren bir fizyolojik hâdise tesbit edildi. Gerçekten yükseklikler insana teneffüs güçlüğü vermekte ve kâşifler bir iç sıkıntısı hissetmektedirler. İşte bu mevzuda Kur'ân-ı Kerim'in bir latif teşbihi bulunmaktadır.

"Allah kimi sapıklıkta bırakmak isterse onun kalbini göğe zorla çıkarılacak bir adamın hissettiği şekilde sıkar, bunaltır" (En'âm, 125).

Şüphesiz göğe yapılan seyahatlerden çok önce yapılmış olan dağcılık seferleri dağcılara bu fizyolojik hâdiseyi öğretmiş bulunabilir diye düşünülebilir. Ne var ki, âyet bir dağ seyahatinden bahsetmeyip açıkça ve şüphe bırakmayacak bir şekilde "göğe yükselme"den bahsetmektedir. Üstelik şunu da ilave etmek gerektir ki, Arap dehasının beşiği olan Arap Yarımadası, ova ve platolardan ibaret olup dağcılık yapmaya elverişli bir bölge değildir. Binaenaleyh, bu noktada Kur'ân ile ilmî vakıalar arasında enteresan bir uygunluk daha tesbit ettiğimizi kabul etmek zorundayız.

Enfüsî Deliller

Güneşi güneşten sormak lâzım... Evet Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in peygamberliğine bizzat kendisi delildir. Bu meseleyi ele alalım.

Kendi, Kendinin Delili

a) “Yaradılıştan sürmeli gözlü olmak, sonradan boyama sürmelilik gibi değildir.” Yani yapma, sunî bir şey ne kadar güzel olursa olsun, doğuştan fıtrî şeyler mertebesine yetişemez ve onların yerine geçemez. Her halde sunîliğin, yapmacık hareketlerin yanlışlıkları onun her hal ve tavrından belli olacaktır. Sinek tavus kuşunu; yıldız böceği güneşi; dağdaki çoban, bir padişah veya bir ilim adamını ne kadar taklit edebilir? Elbette bütün hareketleri: “Ben sahtekârım” diye bağıracaktır. Evet O Zât (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Âişe (r. anha) gibi zeki hanımlarla yaşadı. Etrafında Hz. Ömer (r.a.) gibi her şeyine dikkat edenler vardı. Bir insanın iç dünyası evinde açılır. Hiç olmazsa rüyalarında, sayıklamalarında birçok yönleri dışa vurur. O kadar çok değişik durumlarla karşı karşıya geldi, münafıkların iftiralarının ortalığı alt üst ettiği anlar oldu, bütün bunlara rağmen hiçbir şüpheli durum olmadı, hiç bir açığı görülmedi. Namaz beş vakit demiş, kendisi sabahlara kadar ibadet etmiştir. Eğer farz-ı muhal aksi bir durum olsaydı, beş vakitten de kaçamak yapması beklenir, gözlenir ve ilân edilirdi. Halbuki sâdık ve emin olduğuna sayısız şahitler var.

b) Yüksek ahlâk ve huyları, hakikate yapıştıran ve daima yaşatan ciddiyet ve doğruluktur. Yani güzel ahlâklar, doğruluk toprağından başka yerde yetişmez... Düşmanlarının itirafı ile bile Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’de bütün güzel huylar toplanmıştır. Öyle ise doğruluk olmadan bunlar olmayacağına göre, o sâdık bir insandır: “Allah’ın Peygamberiyim” sözü, hakikatin ta kendisidir.

c) Birbirine münasip ve uygun şeyler arasında meyil ve cazibe vardır. Aralarında birleşme olur. Birbirine zıt şeyler arasında da nefret ve itme vardır. Evet, melekler temiz ve yüce oldukları için uğursuz ve habis şeytanları reddederler. Bunun gibi, güzel ahlâklar güzellikleri; çirkinlikler de kötü huyları çeker. Bir zâtta yüksek ahlâkların, güzel huyların birleşmesinden izzet-i nefis, haysiyet vakar gibi (sahtekârlık ve benzeri alçak şeylere tenezzüle müsaade etmeyen) yüksek haller meydana gelir. Evet o devirden bu devire kadar, Ebu Cehil dahil hiç kimse Resûlullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'de tek bir tane kötü ahlâkın varlığından söz etmemiştir. Öyleyse O'nda nasıl yalancılık ve sahtekârlık düşünülebilir? Daha fenası Allah'a iftira ederek, kendi sözlerini nasıl Allah'tan gösterebilir? Bundan daha büyük tenakuz olabilir mi? Peygamberimizi inkâr etmek psikolojik ve sosyolojik gerçekleri inkâr etmektir.

d) Cemaatte olan kuvvet fertte yoktur. Meselâ: Çok iplerin meydana getirdiği urgandaki kuvvet birbirinden ayrılmış olan iplerin herbirinde bulunmaz. Evet yalnız cesaretiyle meşhur bir adam kolay kolay yalana tenezzül etmezse, bütün yüksek ahlâkı kendisinde toplayan bir zât nasıl yalan ve hileye tenezzül edebilir?

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in dört yaşından kırk yaşına kadar geçirmiş olduğu gençlik devresinde bir hilesi, bir hıyaneti görülmemiş ve bir yalanı işitilmemiştir. Eğer yaradılışında, huylarında bir fenalık, bir kötülük hissi ve meyli olsaydı mutlaka gençlik sâikasıyla dışarıya vururdu. Halbuki bütün ömrünü tam bir istikametle geçirmiştir. Düşmanları bile hile

denebilecek herhangi bir halini görmemişlerdir. Ayrıca insan kırk yaşına ulaştığında terki mümkün olmayan bazı alışkanlıklarını kat'iyen üzerinden atamaz. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in bütün iyi meziyetlerinin dışında herhangi bir kötü alışkanlığı olmadığı gibi tam kırk yaşının başında yaptığı o büyük inkılâbı âleme kabul ve tasdik ettiren, onun herkesçe bilinen doğruluğu ve eminliği idi.

Yaradılış Hârikası

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in bir başka yönü yaradılış itibariyle harika oluşudur. Çünkü bütün güzel ahlâklar kendisinde toplanmıştır. Güzel ahlâklar gerçi birbirine zıt değildir. Ama bir kimsede galip olma bakımından bazıları bazılarıyla çekişirler. Bir kısmı son derece gelişse, öbürleri zayıflar. Meselâ: Son derece halim-selim yumuşak olan, son derece cesur olamaz. Son derece tutumlu olup iktisada riayet eden kimse, son derece cömert olamaz. Mükemmel bir ilim adamı, mükemmel bir kumandan olamaz. Çünkü ilim adamı düşüne taşına, tecrübe ede ede neticeye ulaşır. Halbuki harplerde tereddüt zikzakları içinde kararsızlıktan askerin cesaretini kırmaktansa, yanlış dahi olsa zamanında ânî karar vermek daha iyidir.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) o kadar yumuşak o kadar şefkatliydi ki, kendisine ve yakınlarına canavarca davrananları, bütün imkânların eline geçtiği bir anda affetti. Halbuki harplerde tek başına -Huneyn'de olduğu gibi - herkesin döndüğü anda düşman üzerine yürüdü. Hz. Ali (r.a) gibi

yiğitler, sıkıştıkları zaman O'nun arkasına sığındıklarını ifade ediyorlar.

Son derece cömert idi. Yanında bir şey bırakmayıncaya kadar muhtaçlara dağıtırdı. Eğer altın gümüş namına muhtaçlara ulaştıramadığı bir şeyler yanında kalırsa sabahı zor ederdi. Ebu Serve Ukbe b. el-Haris (r.a) şöyle anlatıyor: "Medine-i Münevvere'de Peygamber Aleyhisselâm'ın arkasında ikindi namazını kıldım. Selâm verdi, sonra acele kalktı; halkın omuzlarından atlayarak zevcelerinden birisinin hücresine gitti. Halk, Peygamber Aleyhisselâm'ın acele etmesinden telaşa düşmüştü. Resûl-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) hemen halkın yanına çıktı, acele ettiği için şaştıklarını gördü ve şöyle dedi: "Evimizde bir miktar altın ve gümüş parçaları vardı onu hatırladım. (Allah'a teveccühten) beni alıkoyar diye korktum da dağıtılmasını emrettim."

Buharî'nin başka bir rivayeti: "Sadaka malından evde bir parça altın ve gümüş bırakmıştım; onların geceleyin evde kalmalarını hoş görmedim."

Bir başka rivayette ise, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Uhud dağı altın olarak elimde bulunsaydı, borçlarım için ayırdıklarımın dışında hepsini de üç günden fazla bekletmeden dağıtmak hoşuma giderdi" buyuruyorlar.

Bu derece cömertliği yanı sıra, israf ettiği ise hiç görülmemiştir. İslâmiyetin gâlip geldiği, hazinelerin dolup taştığı zamanlar bile israfa benzer hiçbir haline rastlanmamıştır. Hattâ hurma liflerinden örülmüş kuru

bir hasırın üzerinde uyuduktan sonra yüzünde meydana gelen izleri görünce Hz. Ömer (r.a) üzüntüsünden ağlayarak, Kayser ve Kisraların şahane yaşayışlarını ileri sürüp eldeki imkânlarla bir şeyler hazırlamayı teklif etmişse de kabul etmemiştir.

İlmin yeni farkına vardığı birçok hakikati ifade eden hadîs-i şerifleri yanında, devamlı az kuvvetlerle kat kat üstün düşmanlara karşı koyacak harp taktikleri ortaya koymuştur. Buna misâl olarak sadece Bedir ve Uhud yeter. Bundan sonrakiler hariç sadece buraya kadar saydığımız bütün fevkalâde meziyetlerin bugüne kadar yeryüzünde gelmiş geçmiş en büyük dahîlerde dahi görülmüş olmaması, O'nun en büyük rehber ve peygamber olduğunun delili olarak yeterli değil midir?

Önceki Rehberler Hakkında Verdiği Haberler

Geçmiş peygamberlerin hallerinden ve başlarından geçen hâdiselerden verdiği haberler, Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in peygamberliğine kesin birer delildir.

a) İnsan bir fennin esaslarını ve o fennin en mühim noktalarını bilmekle, yerli yerince kullanmasını öğrendikten sonra davasını o esaslara oturtması o fende mahir olduğuna delildir. Geçmişteki hâdiseleri tarihî gerçeklere uygun olarak bütün teferruatı ile, konuşmalarına, hattâ içlerinde besledikleri duygularına varıncaya kadar dosdoğru tesbit etmek tarih otoriteleri için bile imkânsızdır. Bir de bunları hayat düğümlerinden, bel kemiklerinden

yakalarcasına veciz ifadelerle herşeyi aydınlatarak ortaya koymak tarihçileri de aşan edebî bir meseledir. Ayrıca "Hâdise tekrarlanırsa, kaideleşir" esasına göre tekrar tekrar yaşanarak kanun haline gelen noktaları tesbit edip değişmez yaradılış düsturları ve kıyamete kadar yaşanacak ibret sahneleri olarak gözler önüne sermek ise, psikolog ve sosyologların en dahilerine bile nasip olmamış ulaşılmaz bir seviyedir.

Yakın birkaç asrın hâdiseleri; kitaplar, gazeteler, hatıralar ve vak'anüvistlerin günlük notları ile elimizdedir. Tarih tekerrürden ibarettir. Psikoloji ve sosyoloji bu kadar gelişmiş olduğu halde, yığın yığın insan topluluklarının buhranları, problemleri dünyada büyük sarsıntılara sebep olmaktadır; haydi bunlara çare bulsunlar bakalım. Okuması yazması olmayan Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in, Kur'ân-ı Kerim diliyle bahsettiği, yani bize Allah'tan getirdiği geçmişle ilgili hakikatler ve peygamber kıssaları ise hep böyle her yönden gerçek hayatı kavramış, kucaklamış, hâdiselerdir. Bizi ikaz eden, bize ibret veren, buhranlara çare gösteren, cemiyeti huzura, güvene götüren hakikatler...

Hz. Yusuf (a.s) ve Hz. Musa (a.s) kıssaları, derinliğine incelendiği zaman bu mesele çok güzel anlaşılacaktır.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) devrindeki, kan davaları ve yahudi tefeciliği vesair çözüm isteyen meselelerin halli kâfi birer delildir.

b) Yaradalışı icabı insan, âdî bir kimse, hattâ çocuk bile olsa, küçük bir topluluk içinde, pek kıymetsiz bir davada herkese muhalefet edip yalan söylemeye cesaret edemez. Acaba güvenilir, itimat edilir kişi mânâsına "Emin" sıfatıyla anılan pek büyük bir haysiyet sahibi; kıyamete kadar bütün insanlığa peygamber olma gibi bütün dünyayı içine alan bir davada; pek inatçı ve büyük bir kavim içinde; kendisi okur-yazar sınıfından olmadığı halde, aklın tek başına anlamaktan âciz olduğu hakikatlerden bahsedip, tam bir ciddiyetle ilân ederek yayması; O'nun doğruluğuna delil olduğu gibi, o meselenin Allah'tan olduğuna da kesin bir delil olmaz mı?

Çünkü; bir taraftan Yahudiler Tevrat bilgileriyle ortaya çıkarak Ashab-ı Kehf ve Zülkarneyn meseleleri gibi tarihle ilgili sorular sorup O'nu gözden düşürmek isterlerken; diğer taraftan da ticaret münasebetiyle Hristiyanlarla alâka kuran Kureyşli inatçı düşmanları, O'nun yanlışını bulmak için eksik gedik araştırıyorlardı. Halbuki gelişmiş imkânlara sahip tarih araştırmaları, bugün bile, Kur'ân'da gerçeklere aykırı bir şey bulamıyorlar.

Firavun'un Cesedi Muhafaza Edilecek

Hz. Musa'yı takip edip Kızıldeniz'de boğulan Firavun'un iman ettiği; fakat öyle azap başa gelince getirilen iman makbul olmadığından imanının kabul olunmadığı; ama buna rağmen: *"Biz bugün, senin*

cansız bedenini kurtaracağız, tâ ki arkadan gelenlere bir ibret, bir mucize olsun. Bununla beraber insanların çoğu bizim âyetlerimizden cidden gafildirler" (Yunus, 92) buyurulmaktadır. Halbuki Yahudilerin mukaddes kitabının Huruç bölümünde Firavun'un boğulduğu yazılmakla beraber bedeninin kurtulacağından hiçbir bahis yoktur. Prof. Muhammed Hamidullah'ın "İslâm Peygamberleri" isimli eserinde yazdığı gibi, tâ 1881 de krallar mezarının keşfedilip incelenmesiyle Hz. Musa'nın devrindeki Firavun'un denizden çıkan cesedinin mumyası teşhis edilerek Kur'ân-ı Kerim'in bu mucizesi de böylece anlaşılmış oldu. Bu mevzuda geniş inceleme, Prof. Maurice Bucaille'ın Kitab-ı Mukaddes, Kur'ân ve Bilim isimli eserinde vardır.

c) Asırların birbirinden farklı tarafı olduğu gibi, medenî ve bedevî toplulukları birbirinden ayıran çok noktalar vardır. Buna göre geçmiş zamanlardaki çeşitli milletlerin hallerini, durumlarını ezbere, onları görmeden, yalnız düşünmekle, kimse ortaya koyamaz. Halbuki âyet ve hadîslerde çok teferruatlara inilmiştir. Asırlar geçtiği halde bir tek araştırma ve inceleme onların aksine bir şey ortaya koyamamıştır.

Kur'ân-ı Kerim buna işaret için: *"Bunlar, sana vahyetmekte olduğumuz bilinmeyen haberlerdir. Meryem'i onlardan hangisi himayesine alacak diye, (kur'a çekmek için) kalemleri atarlarken, sen onların yanlarında değildin. Bu hususta çekişirlerken de sen yine onların yanlarında değildin"* (Âl-i İmran,44); Nuh Tufanı'nı, o anda Hz. Nuh'un inanmayan oğlu ile son görüşmelerini babalık hissiyle ettiği duasını ve ilâhî

ikazı anlattıktan sonra: *"Ey Resûlüm işte bunlar gaybî haberlerdendir. Sana bundan vahiy ile bildiriyoruz. Bundan önce, onları ne sen bilirdin, ne de kavmin."*(Hud, 49). *"Resûlüm, biz Musa'ya Firavun'a gitmesine dair o emri vahyettiğimiz zaman sen, Tur Dağında batı yakasında değildin. Şâhidlerinden de değildin"*(Kasas, 44) ve *"Sen, bundan önce hiçbir kitap okur değildin. Ve elinle de O'nu yazmıyordun"*(Ankebut, 48) buyurmaktadır.

Uzman Kişinin Hali Başka

Araştırma imkânlarının geniş olduğu bu zamanda bile iyice her yönüyle incelenmeyen topluluklar için yazılan bazı eserlerde gerçeğe uymayan ve hayal üzerine kurulan taraflar buluyoruz. Bilim ve Teknik Dergisinin 123. sayısının 20. sayfasında şöyle bir yazı yer almaktadır: "Film tarihinde Hint Mezarı adında bir melodram filmi çevrilmişti. Bu film, büyük Avrupa başkentlerinde olduğu gibi İstanbul'da da büyük sükse yapmıştı. Görenleri iki gözü iki çeşme ağlatıyordu. Ama nedense seyircinin biri, bir Hintli, herkesin duygulandığı bir drama sahnesinde kahkahayı basmıştı. Bu acaip davranışının hikmeti kendisinden sual olunduğunda, adamcağız gülmekten kendini alamadan şöyle cevap vermişti:

-Mihrace rolündeki aktörün türbanı ve türban iğnesine gülüyorum. Bu çeşit âdî türbanı Hindistan'da yalnız uşaklar kullanır.

Uzman kişinin hâli başka oluyor. Herkesin hayran olduğu bir eserde küçük bir ayrıntıda olmayacak bir gaf yakalayıveriyor. Halbuki Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) bu sahada en dâhi uzmanları geride bırakıyor; verdiği haberlerde en ufak bir yanlışlık ve gaf bulunmamakla peygamberliği teyid ediliyor.

d) Bir tıp kongresinde profesörlerin arasına karışan, okur-yazar sınıfından olmayan ve hekimlikle hiçbir alâkası bulunmayan bir kişinin o ilim meclisinde onların yanlışlarını bulmasına, bilmedikleri yeni tıbbî hakikatleri kendiliğinden söylemesine imkân var mıdır?

İmkân olmadığı halde, okumasız yazmasız bir kimse, bir fennin âlimleriyle münakaşaya girişerek aralarındaki ittifaklı meseleleri tasdik eder, ihtilaflı olanları da doğrultup düzeltirse; o kimsenin harika olan bu hali, onun pek yüksekliğine ve ilminin de ilâhî bir kaynaktan geldiğine delil olmaz mı? Şimdi bu açıdan meseleye baktığımızda, işte Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) herkesin kabul ettiği ümmiliği (yani okur-yazar olmaması) ile beraber, geçmiş peygamberler ile kavimlerinin hâl ve vaziyetlerini görmüş ve incelemiş gibi, Kur'ân'ın lisaniyle söylemiştir. Bilhassa onlarla alâkalı nakledilen kıssalar bütün zekilerin nazar-ı dikkatini çeken peygamberlik davasını ispat etmek içindir. Getirdiği esaslardaki hakikatlerle daha önceki bozulmuş kitaplar ve müntesipleri Hristiyan ve Yahudi âlimleri arasında ittifaklı olan kısımları tasdik, ihtilaflı olanları da tashih edip, düzelterek davasına bu gerçekleri temel yapmıştır. Gene bu hususta "Kitab-ı Mukaddes, Kur'ân ve Bilim" kitabı-

nın yazarı, Prof. Maurice Bucaille; daha önceki mukaddes kitapların yanlışlıklar ihtiva ettiğini Kur'ân'ın ise onları doğru hususlarda tasdik ettiği halde, yanlışlarını almadığını geniş dökümanlarla inceleyip ispatlıyor. Yazar, Kur'ân ve İncil'in aynı mevzudaki ifadelerini yanyana getirip benzerlik ve ayrılıklarını gösteriyor. Benzerliklere hiçbir ilmî tenkit yöneltilmemiş olduğu halde, ayrılıklarda İncil'in ilim çevreleri tarafından itirazlarla karşılaşmış olduğunu belirtiyor. Kur'ân'ı Tevrat ile de karşılaştırarak Tevrat'taki tahriflere karşılık Kur'ân'ın gerçeği yansıttığını, ayrıca Kur'ân'ın vahiy eseri olduğunu modern ilmin gerçekleriyle ispatlayıp ortaya koyuyor. Bütün bu hakikatler göstermektedir ki: Muhammed Aleyhisselâm, ilâhî vahyin aksettiği mâsum ruhu ile sanki zaman ve mekânı aşarak geçmiş zamanların en derin derelerine girmiş ve gördüğü gibi söylemiştir.

Yaşadığı Devir Peygamberliğini İspatlıyor

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in yaşadığı devrin Arap Yarımadası'nın durumu O'nun peygamberliğine delildir.

a) Küçük bir kavmin âdet ve alışkanlıklarından sigara gibi küçük, ehemmiyetsiz bir itiyadı veya o küçük kavmin kötü huylarını büyük bir hükümdar, ancak uzun bir zamanda ve çok zahmetlerle kaldırabilir. Acaba hâkim olmamakla beraber; nihayet derecede âdetlerine bağlı, inatçı ve büyük bir kavimde, kökleşmiş ve kuvvet

kazanmış olan içki, kumar, kan davası, tefecilik gibi âdetleri kısa zamanda kaldıran ve kalplerde kararlaşıp yerleşen ve zamanlarca devam eden ahlâklarını terkettirdikten sonra onların yerlerine gayet yüksek âdetleri, güzel ahlâkları, kanlarına ve damarlarına yerleştirip tesbit eden bir zât hârikulâde olmaz mı?

Meselâ, kan davaları, kumar, tefecilik ve içki gibi günümüzde cemiyet hastalığı olarak devam edenlerden sadece alkolizmi inceleyelim. Gerçekten dünya tarihinde bu meseleye ilk defa Kur'ân el atmış ve kat'i bir şekilde halletmiştir.

Evet Kur'ân'daki bu yasağın konuş şekli ve psikolojik tekniği, insan yaratılışına çok uygundur. Önce içkinin zararları anlatılmış, sonra sarhoşken namaza yaklaşmamak emredilmiş ve daha sonra da iman yönünden iyice pekleşen ve imanlı kalplerine hitap edilenlere (İslâmî esasları tatbik etme alışkanlığı kazanan bu insanlara) içkinin, şeytanın amelinden bir pislik olduğu ifade edilerek kesinlikle yasaklığı açıklanmıştır. Birinci devrede vicdanlar hazırlanmış, ikinci devrede ibadet program noktasından zaman imkânsızlığı bir engel olarak gösterilerek iktisadî yönden de içki ve levazımatından sıyrılma hazırlığı yapılmasına imkân verilmiş, üçüncü devrede herşey halledilmiştir. Yasaklayan âyetin haberini alan hiçbir kişi son kadehi bir daha yudumlamamıştır. Halbuki İslâmiyet'ten önce cahiliyye devrinde yaşayan meşhur Arap şairi İmrü'l-Kays, şarap içerken babasının öldürüldüğünü haber alınca kendisini içkiden alama-

mış: “Bugün içmek lâzım, yarın intikamı düşünürüz” deyivermiştir.

Şimdi ise asrımızda içki ile yapılan bir mücadeleyi ele alalım: 1919’da Amerika’da içki yasaklandı. Bu yasağın tatbiki için şu tedbirlerin alınmasına karar verildi.

1. Bütün donanma kıyıları kontrol edecek.
2. Uçaklar havadan kontrol edecekler.
3. Bütün polis tekniği seferber edilecek.

Hepsi yapıldı. Fakat netice tamamen başarısız olunca 1933 Aralık ayında yasağı kaldırdılar.

Muhammed Çeşmesi

Amerika’da New York’ta içki aleyhtarları tarafından bizim Yeşilay cemiyeti gibi bir teşekkül kuruluyor. Bu teşekkül dünyada içkinin ilk önce kimin tarafından yasak edildiğini tetkik edip araştırıyor. Bakıyorlar ki ilk yasak İslâm dini tarafından ortaya konmuş ve ilk olarak en başarılı mücadele Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından verilmiştir. Bunun hatırasını yâdetmek üzere bir eser vücuda getirelim deniyor. Cemiyet mensuplarından bazıları: “Dünyada Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) gibi vücudundaki tüylerine varıncaya kadar bütün vasıflarıyla tesbit edilmiş bir insan daha yoktur. O halde hatırasını yâdetmek üzere Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’in heykelini yapalım” diyor. Yine cemiyet mensuplarından bir kısmı bu teklife itiraz ediyor: “O’nun kurduğu din öyle bir dindir ki, umumun menfaatına hasredilmeyen hiçbir esere eser

demez. Para da harcattırmaz" diyenler oluyor. Bu teklif hakikata ve İslâm dininin esaslarına daha uygun olduğundan cemiyet tarafından bir çeşme yaptırılması ve adına da "Muhammed'in Çeşmesi" denmesi kabul ediliyor. Ve bugün çeşme New York'ta, yapılmış durumdadır. (Tıbbî Tedkikler: Alkol ve Tevlid Ettiği Zararları, Dr. Hulusi Baybal).

b) Devlet bir şahıs gibidir. Teşekkülü ve büyümesi bir çocuk gibi yavaş olur. Yeni ortaya çıkan bir devletin bir milletin, kendi ruhunun derinliklerine nüfuz eden eski, köklü bir devlete galip gelmesi gene yavaş yavaştır; zamana bağlıdır. Çünkü fertlerde eski devlete boyun eğip itaat etmek artık bir huy haline gelmiştir. Acaba Muhammed Aleyhisselâm'ın bütün yüksek esasları içine alan İslâmiyette maddî ve manevî her nevi medeniyet ve yükselişlerin kapılarını açarak kısa bir zamanda aniden kurduğu devletle dünyanın bütün devletlerine galip gelip, maddî ve manevî hakimiyetini devam ettirmesi harikulâdeliğinden ileri gelmekte değil midir?

c) Kahr ve cebir ile görünüşte bir hâkimiyet ve bir tahakküm kısa bir zamanda devam ettirilebilir; fakat, bütün kalplere, fikirlere ruhlara tesir ederek içten ve dıştan beğendirmek şartıyla, vicdanlar üzerinde hâkimiyetini muhafaza ve devam ettirmek en büyük hârika olmakla ancak peygamberliğin hususiyetlerinden olabilir. Mekke fethine kadar düşmanlık yapan Ebu Süfyan ile Ebu Cehil'in oğlu İkrime hayatlarının sonuna kadar İslâmiyet'in neşri için cihad ettiler. Hattâ bir harpte Ebu Süfyan'ın gözü çıkmış, eline aldığı gözüne:

"Yetmiş sene hakikati göremedin, neye yararsın..." diyerek yere atmıştı.

d) Tehditlerle, korkutmakla veya hilelerle kitlelerin fikrini başka bir tarafa çevirmek mümkün olabilir. Fakat tesiri zayıftır, geçici olur. Aklî muhakeme az bir zamanda kapatılabilir. Ama, irşad ile kalplerin derinliklerine kadar nüfuz etmek, hislerin en incelerini heyecana getirmek, kabiliyetlerin gelişmesine yol açmak, yüce ahlâkı kökleştirmek, alçak huyları imha edip gidermek, insanlık cevherlerinden perdeyi kaldırıp gerçek insanlığı göstermek, söz hürriyetine serbestlik vermek, ancak hakikat pırıltısından alınmış harikulâde bir mucizedir. Evvelce kız çocuklarını diri diri toprağa gömerken müteessir olmayanlar, o saadet asrında İslâmiyetin verdiği merhamet, şefkat ve insaniyet sayesinde karıncaya bile ayak basmaz oldular. Acaba ruhî, kalbî, vicdanî bir inkılâb hiçbir kanuna tatbik edilebilir mi? Tarihen sabittir ki parmakla gösterilen en büyük bir dâhî ancak umumî bir kabiliyeti veya hasleti uyandırabilmiştir. Eğer öyle bir hissi de uyandıramamışsa çalışması tamamen boşuna gitmiş demektir. Hindistan tarihinde Gandi'nin gayretlerine ve kendi milletinin insanları tarafından suikastla öldürülmesine dikkat etmekle meseleyi kavramış oluruz...

Evet tarih bize gösterir ki, en büyük bir insan; millî gayret, hamiyet, kardeşlik, muhabbet ve hürriyet hissi gibi umumî hislerden en çok birkaçını uyarmaya muvaffak olmuştur. Acaba evvelki zamanların cahillik, şakîlik ve zulüm karanlıkları altında gizli kalan binlerce ulvî hisleri, Arap Yarımadası'na en büyük filozoflarından

yüz tanesini seçsin götürsünler. Onlar da orada ahlâkın ve mâneviyatın inkişafı için çalışsınlar. Muhammed Aleyhisselâm'ın verdiği cilayı, o filozoflar şu medeniyet ve ilerlemiş imkânlar devrinde yüzde bir nisbetinde verebilirler mi? Çünkü o zatın yaptığı o cilâ, ilâhî, sabit, değişmez bir cilâdır. Ve O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) büyük mucizelerindendir.

Bir de insan cemiyetlerinin birbirine benzemediğini düşünelim; elbette çölde yaşayanlarla Himalayalar'da yaşayanların karakterleri birbirinden farklıdır. Gıda maddeleri, bölgeler ve iklimler değişik tiplerin kaynaklarıdır. Aynı bölgede yaşayan insanların bile birbirinden çok farklı tarafları vardır. Asırlar içinde de aynı topluluklar başka durumlar arzederler. Asırlarca devam edecek cihanşümul bir davanın sahibi, geçmişi, geleceği, bütün milletlerin ruhî kabiliyetlerini, daha sonra gelecek asırların sinesinde gizli ve cemiyetleri sarsacak zorlu müşkilleri önceden bilip koyduğu esasların içinde maddî ve manevî yükselişin düsturları yanında problemlerin hâl çerelerini ve tedavi usullerini de göstermesi lâzımdır. Bunun da bir insan kafasından çıkmasına imkân yoktur. Bilhassa bin dört yüz sene evvel yaşamış, okumasız-yazmasız birisinden...

İşte Kur'ân ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hakkında yabancıların şehadetleri:

Prens Bismark: "Muhtelif devirlerde, insanlığı idare etmek için Allah'tan geldiği iddia olunan bütün semavî kitapları etrafıyla tetkik ettimse de, bozuldukları için aradığım hikmet ve tam isabeti göremedim. Lâkin Muhammedîlerin Kur'ân'ı bundan müstesnadır.

Ben Kur'ân'ı her cihetten tetkik ettim, her kelimesinde büyük hikmetler gördüm. Muhammedîlerin düşmanları, bu kitabın Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in eseri olduğunu iddia ediyorlarsa da, en mükemmel, hattâ en gelişmiş bir beyinden böyle hakikatın çıktığını iddia etmek, hakikatlara göz kapayarak kin ve garaza âlet olmak mânâsını ifade eder. Bunun da ilim ve hikmetlerle bağdaştırılması, kâbil-i te'lif değildir.

Sana muasır bir vücud olamadığımdan dolayı müteessirim ey Muhammed!... Muallimi ve nâşiri bulunduğun bu kitap senin değildir; o ilâhîdir. Bu kitabın Allah'tan olduğunu inkâr etmek müsbet ilimlerin batıl olduğunu ileri sürmek kadar gülünçtür."

Doktor Maurice: "Müslümanlar, tahsil ve terbiye itibariyle yükseldikçe, fikirlerini o nisbette Kur'ân'a istinad ettiriyorlar."

Büyük İngiliz yazarı Edward Gibon: "Kur'ân'ın nazarında haşmetli bir hükümdarla zavallı bir fakir arasında fark yoktur. Kur'ân Allah'ın birliğine en kuvvetli bir delildir. Filozofça bir beyne sahip olan bir muvahhid, İslâmiyetin nokta-i nazarını kabul etmekte hiç tereddüt etmez. Müslümanlık, belki bugünkü fikir inkişafımızdan daha yüksek bir dindir."

Lavazon: "Yeni keşiflerin veyahut ilim ve irfanın yardımı ile hallolan yahut çözülmesine uğraşılan meseleler arasında bir mesele yoktur ki, İslâmiyet'in esasları ile çatışsın. Kur'ân-ı Kerim ve onun öğrettiği şeyler

ile fıtrî kanunlar ve fenler arasında tam bir âhenk görülmektedir."

Dr. Johnson: "Kur'ân şiir midir? Değil. Fakat onun şiir olup olmadığını ayırmak da müşküldür. Kur'ân şiirden daha yüksek bir şeydir. Bununla beraber Kur'ân ne tariftir, ne de biyografidir; ne de İsa'nın dağda irad ettiği vaaz ve nasihat gibi şiirler mecmuasıdır. Hatta Kur'ân ne Buda'nın telkinleri gibi tabiat ötesi bir şey, yahut mantık kitabı, ne de Eflâtun'un herkese söylediği nasihatlar gibidir. Bu bir peygamberin tebliğ ettiği sestir. Öyle bir ses ki, onu bütün dünya dinleyebilir. Bu sesin aksi, saraylarda, çöllerde, şehirlerde, devletlerde çınlar. Bu sesin getirdiği din, evvelâ kendisini yayan naşirlerini bulmuş, sonra yenilik ve ilerlemeleri seven, imar edici bir kuvvet şeklinde tecelli etmiştir. Bu sayededir ki, Yunanistan ile Asya'nın birleşen ışığı, Avrupa'nın zulümatını, karanlıklarını yarmıştır. Ve bu hâdise Hristiyanlığın en karanlık devirlerini yaşadığı bir zamanda vuku bulmuştur!"

Dr. City Youngest: "Mademki Kur'ân'ın, birbirine düşman kabileleri, birbirleriyle mücadele eden unsurları, derli toplu bir millet haline getirdiğini, onları eski fikirlerinden daha ileri bir seviyeye yükselttiğini görüyoruz; o halde, Kur'ân'ın belâgatının mükemmeliyetine hükmetmeliyiz. Çünkü Kur'ân'ın bu belâgatı, vahşi kabileleri medenî bir millet haline getirmiş, dünyanın eski tarihine yeni bir kuvvet ilave etmiştir. Zaman ve mekân itibariyle birbirinden çok uzak oldukları gibi, fikrî inkîşafı itibariyle birbirinden çok farklı insanlara harikulâde bir hassasiyet ilham eden; karşı

çıkanların muhalefetini hayrete ve beğenmeye çeviren Kur'ân, en şâyân-ı hayret kitap olarak tanınmaya lâyıktır. Kur'ân, beşerin geleceği ve mukadderatı ile meşgul âlimler için tedkik ve araştırmaya şâyân en faydalı mevzu sayılır!"

Rodwel: "Kur'ân, Arabistan'ın basit bedevilerini öyle bir istihaleye uğratmıştır ki, onların âdetâ meşhur olduklarını zannedersiniz. Kur'ân, putperestliği imha, Allah'ın vahdetini tesis etmek ve cinlere, perilere, taşlara ibadeti kaldırmakla; çocukları diri diri gömmek gibi vahşi adetleri gidermek ve bütün hurafeleri yok etmek suretiyle bütün Araplar için ilâhî bir lütuf ve nimet olmuştur. Kur'ân, muzaffer cumhuriyetler vücuda getirmeye hizmet edecek esasları içine aldığını isbat etmiştir. Kur'ân'ın esaslarıyladır ki, fakirlik ve sefaletleri ancak cehaletleriyle kıyaslanabilen susuz ve çıplak bir yarımadanın sakinleri, yeni bir dinin samimi ve hararetli tâbileri olmuşlar, devletler kurmuşlar, şehirler inşâ etmişlerdir!.."

Gaston Care: "Bu aklîliğinin menbaı ve düsturu olan Kur'ân, cihan medeniyetinin dayandığı temelleri, içine almıştır. O kadar ki, bu medeniyetin İslâmiyet tarafından neşrolunan esasların imtizacından vücud bulduğunu söyleyebiliriz. Gerçekten bu âli din; Avrupa'ya dünyanın imarkârâne inkişafı için lâzım olan en esaslı kaynakları temin etmiştir. İslâmiyet'in bu üstünlüğünü itirafa hâcet yok. O'na borçlu olduğumuz şükranı tanımıyorsak da, hakikatın bu merkezde olduğunda şüphe yok."

Senbires Encyclopedia'da İslâmiyet'ten şöyle bahsolunmaktadır: "İslâm Peygamberinin seciyesini aydınlatan Kur'ân âyetleri, son derece mükemmel ve son derece tesirlidir. Bu âyetler, İslâmiyet'in muhteşem bünyesinde, altından bir kordon gibi işlenmiştir. İnsafsızlık, yalancılık, hırs, israf, fuhuş, hiyanet, gıybet.. bunların hepsi Kur'ân tarafından en şiddetli surette kötülenmiş ve 'rezilliğin ta kendisi' tanınmıştır. Diğer taraftan, hüsn-ü niyet sahibi olmak, başkalarına iyilik etmek, iffet, hayâ, sabır ve tahammül, iktisat, doğruluk, istikamet, sulhperverlik, Hakperestlik, her şeyden fazla Cenâb-ı Hakk'a itimat ve tevekkül, Allah'a itaat... bunlar da müslümanlık nazarında hakiki iman esasları ve hakiki bir mü'minin başlıca vasıfları olarak gösterilmiştir."

Edward Monte: "Rasyonalizm kelimesinin ifadesini ve tarihî ehemmiyetini genişletebilirsek, Müslümanlığın aklî bir din olduğunu söyleyebiliriz. Akıl ve mantık mısdâkiyle (yoluyla) dinî akîdeleri muhakeme eden mektep, rasyonalizm kelimesinin, İslâmiyet'e tamamiyle mutabık olduğunu kabul etmekte tereddüt etmez. Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in şuur ve idrak timsali olduğu; beyninin, iman ışıkları ve kâmil bir itikad-ı yakîn ile pürnur olduğu muhakkaktır.

O, muasırlarını aynı heyecanla alevlemiş, bu sıfatlarla techiz etmiştir. Hz. Muhammed başardığı ıslahatı, ilahî bir vahiy olarak takdim etmiştir. Bu, ilâhî bir vahiydir. Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in dini, akıl kâidelerinin ilhamlarına tamamiyle uygundur. Bu kadar

mükemmel ve esrarengiz, her insanın tetkikine bu kadar açık olan bir din, muhakkak insanları kendisine çeken, mucizeli bir kudrete sahiptir. Müslümanlığın bu kudreti taşıdığında şüphe yoktur."

Bütün hukukçuların toplandığı Külliyetü'l-Hukuk Kongresinde 1927 senesinde, reis Shebol: "Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in insan olması itibariyle, bütün insanlık muhakkak iftihar eder. Çünkü: o Zât, ümmî olmasıyla beraber, on üç asır evvel öyle kanunlar ve esaslar getirmiş ki, biz Avrupalılar iki bin sene sonra O'nun kıymetine ve hakikatına yetişsek en mesut, en saadetli nesiller oluruz" demiştir.

Bernard Shaw ise: "Hayat âleminin değişen devrelerine göre uyum kâbiliyeti olan ve her devre hitap edecek güçte bulunan tek din İslâmiyet'tir. Ben Müslümanlığın yarınki Avrupa için kabule değer olacağını söylemiştim. Nasıl ki, bugünkü Avrupa'nın kabule değer bulduğunu öğrenmeye başladık. Daha şimdiden benim milletimden ve öteki Avrupalılardan birçok kişiler Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in dinine girmiş bulunuyorlar. Bu suretle Avrupa'nın, İslâmlaşmaya başlamış olduğunu söyleyebiliriz. diyor.

Ruhî ve İçtimâî İlimler

Yabancıların bu itiraf ve tasdiklerinden sonra şu hususa dikkatleri çekelim: Bir işte muvaffakiyet isteyen, Allah'ın koyduğu yaradılış kanunlarına karşı uygun hareket etmelidir. Nasıl ki, gemi yapmak isteyen kimse, suyun kaldırma prensibini, madenlerin

özgül ağırlığını, denizlerin şartlarını bilmek mecburiyetindedir. İçtimaî meselelerde de sistem getirecek olanların insanın psikolojik yapısının prensip ve kanunlarını öğrenip, yaşadıkları cemiyet hayatının manevî bağlarına, köklü alakalarına münasebet kurmaları lâzımdır. Ta ki, tatbik edeceği sistem yeni problemler, başka buhranlar çıkarmasın. Aynı zamanda, yaradılış kanunları muvaffakıyetsizliğe sebep olmasın. Hem de psikososyal akışın kanunlarını bilmek ve umumî cereyana muhalefet etmemek lâzımdır. Aksine hareket edenler dönen çarkın üstünden düşer, altında kalırlar. İşte o cereyanlarda ilâhî muvaffakıyetin yardımı ile Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in çark ve dolapların üstünde kalışı, O'nun Hakk'a ve hakikate sımsıkı bağlı olduğunu, tebliğ ettiği ilâhî mesajın doğrudan Allah'tan geldiğini ispat eder.

Evet Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in getirdiği dinin hakikatleri, yaradılışın kanunlarındaki dengeyi muhafaza etmiştir. Yeni müşküller çıkarmamıştır. Zaman uzadıkça o içtimaî bağlar daha da kuvvetlenmiş, birbirine yaklaşmışlardır. Bundan da anlaşılır ki, İslâmiyet; insanlığın yapısının ve yaradılışının dinidir. Cemiyetleri sarsıntıdan koruyacak tek sistemdir ve gelecekte bütün insanlığın dini olacağına da güzel bir alâmettir.

Bütün bunlardan sonra düşünelim ki, Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem), okur-yazar olmamakla beraber idarî bir kuvvete de sahip değildi. Ne ecdanının, ne de kendisinin önceden bir hükümdarlıkları olmadığı gibi, saltanata da meyilleri yoktu. Böyle

bir vaziyette iken, mühim bir makamda, tehlikeli bir mevkide, tam bir güven ve kalb samimiyeti ile büyük bir işe teşebbüs etti. Bütün huy ve mizaçların üstüne çıktı. Kalplerden bütün vahşet âdetlerini, çirkin ahlâkları kaldırarak, pek yüksek âdetleri ve güzel ahlâk esaslarını tesis etti. Vahşet çöllerinde sönmüş olan kalplerin katılığını, ince hissiyatla değiştirdi. İnsanlığın cevherini ortaya koydu. Onları o zaman ve o âleme rehber, lider yaptı. Ve onlara öyle bir devlet kurdu ki sihirbazların sihirlerini yutan Hz. Musa (a.s.)'nın asâ'sı gibi, başka zâlim devletleri yuttu. İnsanlığı istilâ eden zulüm, fesat, ihtilâl, şakîlik bağlarını yaktı, yıktı. Ve az zamanda İslâm Devletini doğudan batıya kadar genişletip yaydı. Acaba, O Zât'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu yaptıkları, O'nun mesleğinin hak ve hakikat olduğuna delâlet etmez mi?

Gelecek O'nu Tasdik Ediyor

İstikbâl dahi, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in peygamberliğini ispat eder. Yani O'nun getirdiği hakikatlerin, istikbâlde gelişen ilimler ve fenlerle doğru orantılı oluşu hakkaniyetine ayrı bir delildir. Zaman geçtikçe Kur'ân'ın işaretleri ve rumuzları daha iyi anlaşılmakta ve gün yüzüne çıkmaktadır. Atom, elektrik, uçak ve ateşli silahlar, kâinat ve dünyanın yuvarlaklığı, atmosfer tabakası, bunların yaradılışta geçirdiği devreler ve beşerin bugün henüz ulaşamadığı ilimlerin en uç noktaları gibi pek çok meseleleri Kur'ân'da bulmaktayız.

"Kur'ân'da Fen ve Teknik" ve *"Hep Taze Mucize"* adlı kitablarımızda bunlar ele alındığı için üzerinde durmayacağız.

Şimdi dikkat edelim:

a) Bir insan ne kadar yüksek olursa olsun, ancak dört beş fende mütehassıs olabilir. O da, zaman ve zeminin şartlarına göredir.

b) Bazan iki adamın söylediği aynı söz; birinin cahilliğine, sathîliğine, öbürünün âlimliğine ve mahirliğine delâlet eder. Çünkü birisi düşünmeden gelişi güzel söyler, öbürü o sözün başına sonuna bakar, meselenin akışına göre düşünür ve sözün başka sözlerle münasebetini tasavvur eder, münasib bir yerde münbit bir mevkide eker. Kur'ân'daki hülasalar, fezlekeler işte bu sınıftandır.

c) Bu zamanda vasıtaların, aletlerin, cihazların gelişmesiyle çocukların oyuncağı haline gelen çok şeyler vardır ki, bundan iki üç asır önce görülseydi harika sayılacaktı. Teknik, tecrübelere bağlıdır. Temel ilimler gelişmeden sırf zeka ile bir meselede son söz söylenemez. Ayrıca, bir zamanda kıymeti olan bir sözün, başka bir zamanda kıymeti kalmaz. Halbuki gençliğini, güzelliğini, tatlılığını hayret ve merak uyandıran garâbetini muhafaza eden Kur'ân; elbette ve elbette mucizedir.

d) İrşâd ve nasihatin tam ve faydalı olmasının birinci şartı: Hitab edilen topluluğun kabiliyetine göre olmasıdır. Avam tabakası hakikatleri çıplak olarak göremez. Onun için derin meseleler; teşbih, temsil, mecaz ve istiârelerle anlayışlarına yaklaştırılabilir. İşte Kur'ân

yüksek hakikatleri böyle tasvir ederken, ilmen ve fennen gelişmemiş insanları tehlikeli yanlışlara düşürmemek için; güneş sistemi, dünyanın hareketi ve şekli gibi meselelerde de kısa ve kapalı geçmiştir. Ama yine de, birçok âyetleriyle kâinattaki nizam ve kanunları okumaya teşvik eden Kur'ân, bir yandan insanlara yeni ufuklar açıp onların ilmî seviyesini yükseltirken, diğer yandan da ilmî seviye yükseldikçe ancak anlaşılabilecek veya yalnız erbabının çalışma ve ilhamla bulabileceği hakikatlere işaret olarak bazı ipuçları, deliller, nişanlar, alametler koymuştur. Evet bütün meselelerini akla tesbit ettiren İslâmiyet, kesin aklî esaslar üzerine kurulmuştur.

Temel İlimler

Temel ilimlerin hayatî noktalarını tamamıyla içine alan İslâmiyet, ilimlerin ve fenlerin hülâsasıdır. Ruh ve kalp terbiyesi ve tenzîfi (temizliği), vicdan ve beden terbiyesi, ev idaresi, medenî siyaset, dünya nizamı, hukuk, iktisat, muamelât, içtimaî âdap ve benzeri ilim ve fenlerin ihtiva ettikleri esasların fihristesi İslâmiyet'tir. Böyle mükemmel kâidelerin ve esasların üçte biri bile şu devirde, en medenî yerlerde, en zeki insanlarda bulunmaz. Vicdanı insaf ile süslenmiş bir insan İslâmî esasların, insan takatinin üstünde olduğunu tasdik eder. Yani onların kaynağı ilâhîdir.

Goethe: "Acaba İslâmiyet içinde medeniyet âleminin tekâmül etmesi mümkün müdür?" diye kendisine sormuş, sonra da gene kendisi cevaplandırmıştır: "Evet araştırıcı kimseler, şimdi o daireden istifade ediyorlar."

İnsanlar ne kadar zeki olurlarsa olsunlar, istikbaldeki hâdiselere nüfuz edip, hususî vaziyetleri ve halleri tesbit edemezler. Bir anda, bir fennin ortaya konup mükemmel bir hale getirilmesine, ne kadar hârika olsa bile bir zekâ muktedir olamaz. O fen, ancak çocuk gibi; yavaş yavaş temel ilimlerin, âlet ve cihazların gelişmesiyle olgunlaşır.

Artık bu kaideleri bildikten sonra, zamanın hayal ve hülyalarından, muhitin evham ve hurafelerinden sıyrılıp bundan bin dört yüz sene öncesine Arap Yarımadası'na bakmak lâzım. İşte tek başına bir insan, ne yardımcısı var ne saltanatı ve ne de definesi... Omuzunda dünyadan daha ağır bir hakikat var. Elinde de insanların saadetini temin eden kanunları tutmuş... Elbiseye benzemeyen deri gibi insanlığa yapışık; insanlığın kabiliyetlerinin inkîşafı nisbetinde gelişmekle, dünya ve ahiret saadetini temin ve insanlığın hareketlerini tanzim eden, kıyamete kadar insanları ruhen, bedenen gıdalandıracak ve onlara daima delil olacak kanunları...

Mucizeleri, Peygamberliğini Tasdik Ediyor

Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in tarih ve siyer kitaplarında tesbit edilmiş, binleri aşkın mucizelerinin birkaç nevinden bahsedelim:

a) İrhâsat denilen ve Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in nübüvvetinden önce mazhar olduğu; Mecûsîlerin taptığı ateşin sönmesi, küçük Sava Denizi-

nin sularının çekilmesi, Kisra'nın sarayının yıkılması gibi harikalardır. Güya o asır, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'den feyiz alıp istifade ederek keramet sahibi evliya gibileri Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in geleceğini haber vermiştir.

b) İstikbâlden verdiği haberler:

Hicaz'dan Bir Ateş Çıkacaktır

Buharî, (Kitabü'l-Fiten) de:

Ebu Hureyre Hazretleri'nin rivayeti vechile Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Hicaz arzından bir ateş çıkıp Basra (Busra) beldesinde develerin boynunu ziyalandırmadıkça kıyamet kopmaz" buyurdu.

Hicrî 654'de Medine yakınında zelzele başlayarak bir ateş zuhur etmiş, kırmızı bir nehir gibi akan alevler, Mekke ve Basra'dan görülmüş; nihayet ateş Yemen taraflarında bir köyü yakıp yıkmıştır.

Ayrıca bu ateşi petrol ve elektrikle tefsir edenler de mevcuttur.

Fırat'ın Altından Bir Define Çıkacak

Buharî'de (İslâm'da Nübüvvet Alâmetleri) bahsinde, Ebu Hureyre'den: Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: Fırat'ın altın define ortaya çıkarması yakındır (Yani suyu çekilir, altından bir hazine çıkar). Kim buna şahit olursa, ondan bir şey almasın.

Kıl Ayakkabılılar İstila Edecek

Buharî'de Ebu Hureyre'den: Resûlullah buyurdu ki; "Siz Acem'den (Arap olmayan) Huz ve Kirman beldeleri ahalisiyle muharebe etmedikçe kıyamet kopmaz. O kavmin yüzleri kırmızı, burunları yassı çökük ve gözleri küçüktür. Sanki onların burunları döğülmüş kalkandır. Ayakkabıları kıldır."

Cengiz istilâsında bu Hadîs'in sırrı zuhur etmiştir.

Cengiz'in tahrip etmediği pek az İslâm memleketi kalmıştır.

Kureyşliler İçinden Bir Fitne Zuhur Edecek

Buharî'de, Ebu Hureyre'den: Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: "Kureyş'ten şu veya bu kabile ve cemaat insanları helâk eder." Bunun üzerine Ashab

-Bize ne emredersiniz, biz ne yapalım, dediler.

-İnsanlar keşke onlardan sakınıp bir köşeye çekilse (haklarında hayırlı olur), buyurdu.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in gaipten verdiği bu haber de bir mucize olarak, Hz. Osman'ın şehid edilmesinden başlayarak Cemel Vakası'nda ve Hz. Ali ile Hz. Muaviye arasında cereyan eden muharebelerde aynen zuhur etmiştir.

Başka bir hadîste Ebu Hureyre şöyle rivayet etmiştir: Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Benim ümmetimin helâki Kureyş'ten birtakım insanların elindedir" buyurmuştur. Ebu Hureyre: "Eğer istersen onların isimlerini de haber veririm" demiştir.

Tam Emniyet Sağlanacak Ama Siz Acele Ediyorsunuz

Buharî'de (Cihad Bölümü)'nde Habbab b. Eret demiştir ki: "Biz, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Kâbe'nin gölgesinde hırkasını yayıp otururken, şikayette bulunarak:

"Ya Resûlallah bizim için Allah'tan yardım taleb etmez misin?" deyince, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular:

"Sizden evvelki ümmetlerde bir kimse için yerden bir çukur kazılır ve o kimse içine konur, sonra getirilen bıçkı ile başından aşağı iki şak edilip yarılırdı. Bu işkencelerle ölmek o kimseyi iman ve dininden çevirmezdi. Gene bir kimsenin eti demir tarakla kemiğinin üstünden taranırdı ve bu işkence onu imandan etmezdi. Allah'a yemin ederim ki, bu din tamamlanacak; düşmanlar mağlup olacak; İslâm milleti Allah'ın yardımıyla muzaffer olacaktır. Hatta bir kimse atına veya devesine binip Sana'dan Hadramut'a kadar, yani dört günlük mesafeye gidecek ama Allah'tan başka veya koyunu için kurttan başka hiçbir şeyden korkusu olmayacak, yani bu kadar emniyet gelecek ve İslâm milleti refaha erecektir. Fakat siz acele ediyorsunuz."

Hulefâ-i Râşidin devrinde Sana ve Hadramut İslâm beldeleri içine katılarak tam emniyet sağlanınca hadîsin sırrı meydana çıktı.

Fitnelere Mâni Olan Kapı Sahih-i Müslim, (Cilt 1- Kitabü'l-İman):

Huzeyfe, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'tan duyduğu gibi Hz. Ömer (r.a.)'e:

"Seninle fitneler arasında kırılmak üzere kapalı bulunan bir kapı vardır" dedi.

Bu hadîs mucizedir. Çünkü Hz. Ömer (r.a.)'in şehid edileceğini, hem onun vefatından sonra fitnelerin zuhur edeceğini haber vermektedir. Çünkü Hz. Huzeyfe, Mesruk'a: "O kapı, Ömer'dir" diye haber vermiştir.

Demek ki, Hz. Ömer (r.a.)'in hayatında fitneler zuhur etmeyecektir. "Kırılmak" tabiri ile bunların tekrar önlenemeyeceği ifade edilmiştir. Nitekim Hz. Osman (r.a.), Hz. Ali (r.a.) ve Hz. Muaviye (r.a.) devirlerinde önlenememiştir.

Hz. Hasan Sulh Edecektir

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) minber üstünde, sahabe cemaatı içinde Hz. Hasan (r.a.)'ı yanına alarak, bir kere de onu işaret ederek: "Oğlum (torunum) Hasan, bu Seyyid'dir. Allah onunla, iki büyük topluluğun arasını sulh edecek" buyurmuştur. İşte kırk sene sonra İslâm'ın en büyük iki ordusu karşı karşıya geldiği vakit, Hz. Hasan (r.a.), Muaviye (r.a.) ile sulh yaparak, şerefli dedesinin (sallallahu aleyhi ve sellem)

gaybî mucizesini tasdik etmiştir. Hz. Hasan (r.a.), Hicretin 41. yılında Hilafeti bıraktı.

Hz. Ali (r.a.) Kimlerle Harb Edecek?

Resul-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Ali'ye demişti ki: "Sen sözünden dönenler, zulmedenler ve dinden dönenler ile savaşacaksın." Böylece hem Cemel Vaka'sını, hem Sıffîn Vaka'sını, hem de Hâricilerin hâdisesini haber vermiştir.

Hz. Ali (r.a.), Hz. Zübeyr (r.a.) ile muhabbet ederken, Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Bu sana karşı harb edecek, fakat haksızdır." Hakikaten o fitnelerde Zübeyr b. Avvam, Hz. Ali'nin karşısında bulunuyordu. Bir ara Hz. Ali bu hadîs-i şerifi hatırlatınca, harbi bırakıp geri gitmek istedi ise de, arkadan durumu bilmeyen birisi tarafından şehid edildi.

Hav'eb Kabilesinin Köpekleri

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), hanımlarına şöyle buyurmuşlardı: "İçinizden birisi mühim bir fitnenin başına geçecek, etrafında çokları öldürülecek. Ve ona Hav'eb kabilesinin köpekleri ürecektir." Cemel Vak'asında Hav'eb'in köpekleri havlamaya başlayınca, Hz. Aişe (r.anha) köpeklerin hangi kabileye ait olduğunu sormuş sonra da bu hadîs-i şerifi hatırlamıştır.

İşte şu sahih, kat'i hadîsler, otuz sene sonra Hz. Ali (ra)'nin; Hz. Âişe (r.anha), Zübeyr ve Talha'ya

karşı Cemel Savaşını, Muaviye'ye karşı Sıffîn harbini ve Haricîlere karşı Harevra ve Nehrivan'daki muharebelerini gaybî bir tarzda haber vermiş, gerçekten de hâdiseler bunları, fiilen tasdik etmiştir.

Hz. Ali'nin (r.a.) Katili Kim?

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Ali (ra)'ye: "Senin sakalını, senin başının kanı ile ıslattıracak bir adam" diye Abdurrahman İbn-i Mülcemü'l-Hârici'yi haber vermiştir.

Hz. Hüseyin (r.a.) Kerbelâ'da

Resul-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem), Ümmü Seleme ve diğerlerinin sahih rivayetleri ile haber vermiştir ki: "Hz. Hüseyin, Taff yani Kerbelâ'da katledilecektir?" Elli sene sonra, o zaman ciğerleri dağlayan aynı vak'a meydana gelip o gaybî haberi tasdik etmiştir.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), tekrar tekrar "Benim Âl-i Beytim benden sonra, katle, belâya ve sürgüne maruz kalacaklar" diye verdiği haber aynen çıkmıştır.

Kimin Yolundan Gidilecek?

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), çok defa: "Benden sonra Ebu Bekir ve Ömer'in gittiği yoldan ayrılmayın" diye ferman ederek onların kendisinden

sonraya kalacaklarını, hem halife olacaklarını, hem mükemmel bir surette Allah ve Resûlü'nün rızası dairesinde hareket edeceklerini haber vermiş ve aynen tahakkuk etmiştir.

Nereler Fethedilecek?

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurmuştur ki: "Arz dürülüp, doğuları ve batıları bana gösterildi. İleride ümmetimin mülkü şarktan garba ulaşacaktır." Haber, verdiği gibi çıkmıştır.

Kimler Nerede Öldürülecekler?

Kat'î bir nakille haber veriliyor ki, Bedir Savaşından evvel, Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem):

"İşte Ebu Cehil'in öldürüleceği yer; işte Ümeyye'nin katledileceği; işte falan ve filanın çarpılacağı yer" diyerek Kureyş müşriklerinin her birinin nerede katledileceğini göstermiş ve demiştir ki: "Ben kendi elimle Ubeyy İbn-i Halef'i öldüreceğim." Haber verdiği gibi çıkmıştır.

Mûte Muharebesi Mânevî Ekranda

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bir ay uzak mesafede Şam taraflarındaki "Mûte" isimli mevkide meşhur gazvede muharebe eden Sahabelerini görür gibi: "Sancağı Zeyd aldı, şehid oldu. Sonra onu Abdullah İbn-i

Revaha aldı, o da şehid oldu. Sonra onu Allah'ın kılıçlarından bir kılıç aldı" deyip, birer birer hâdiseleri Ashabına haber vermiş, iki üç hafta sonra Ya'le İbn-i Münebbih harp meydanından geldi, daha söylemeden Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), ona harbin tafsilâtını anlattı. Ya'le: "Dediğin gibi, aynen oldu" diye yemin etti.

Hakiki Hilâfet Otuz Sene

Piygamberimiz (s.a.s.) Hilâfet mevzuunda şöyle buyurmuştur: "Benden sonra hilâfet otuz senedir. Sonra zulümlü bir saltanat olur. Bu iş, nübüvvet ve rahmet olarak başladı, sonra rahmet ve hilâfet olur, sonra zulüm-ü saltanat olur, sonra da halden tecavüz eden serkeşlik haline döner." Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bu ifadesi ile Hz. Hasan'ın altı ay halifeliği ile Hulefa-i Râşidine refakatını ve hepsinin hilâfet zamanlarının:

Hz. Ebu Bekir (ra):	2 sene 3 ay
Hz. Ömer (ra):	10 sene 6 ay
Hz. Osman (ra):	11 sene 11 ay 18 gün
Hz. Ali (ra):	4 sene 9 ay
Hz. Hasan (ra):	6 ay 22 gün

olacağını; onlardan sonra bu işin saltanat şekline gireceğini, sonra o saltanattan ceberûta döneceğini ve bundan sonra ümmetin fesadının da doğacağını haber vermiş, haber verdiği gibi de çıkmıştır.

Kur'ân Okurken Şehid Olacak

Hz. Osman hakkında da şöyle haber vermiştir: "Osman, Mushaf okurken katledilecek. Allah ona bir gömlek giydirecek onlar da onu hal'etmek (Hilâfetten indirmek isteyecekler" (Tirmizi, 5-292). Bu hadîs-î şerif ile, Hz. Osman'ın halife olacağını, hal'edilmek isteneceğini ve mazlum olarak Kur'ân okurken şehid edileceğini haber vermiştir. Haber verdiği gibi de çıkmıştır.

Vay Haline!

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kan aldırmıştı... Mübarek kanını Abdullah İbn-i Zübeyr teberrüken içmişti. Bunun üzerine efendimiz şöyle buyurmuştu:

"Senin yüzünden insanların vay haline! Ve vay insanlardan da senin haline!" Gaybi gören gözü ile Hz. Zübeyr'in oğlu Abdullah'ın harika bir cesaretle ümmetinin başına geçeceğini; müthiş hücumlara maruz kalacaklarını; onun yüzünden insanların dehşetli hâdiselere giriftar olacaklarını görmüş ve haber vermiş; haber verdiği gibi de çıkmıştır. Hakikaten Abdullah İbn-i Zübeyr, Emevîler zamanında, halifeliğini Mekke'de ilân ederek kahramanca çarpışmalarda bulunmuştur. Nihayet Haccac-ı Zalim büyük bir ordu ile üzerine hücum ederek şiddetli bir çarpışmadan sonra o şanlı kahramanı şehid etmiştir.

Başa Geçtiğin Vakit

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Hz. Muaviye'nin ümmetin başına geçeceğini

haber vererek: “Başa geçtiğin zaman rıfk ve adaletle muamele et” diye tavsiyede bulunmuştur.

Siyah Sancaklılar

Resûlullah Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Emevîlerden sonra Abbasîlerin hâkim olacaklarını: “Abbas’ın oğulları siyah sancaklarla çıkarlar ve uzun müddet saltanat sürerler” diye haber vermiştir. Hakikaten Abbasî Devleti zuhur etmiş ve uzun müddet devam etmiştir.

Vay Arabın Haline

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): “Yaklaşan şerden vay Arabın hâline!” (Tirmizi, 3-325) diyerek Cengiz ve Hülâgu’nun dehşetli fitnelerini haber vermiştir.

Çokları Fayda, Çokları Zarar Görecek

Sâd İbn-i Ebî Vakkas gayet ağır hasta iken Allah Resûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) ona: “Ümit ediyorum ki, sen iyi olacaksın. Hattâ birçok kavimler senden fayda görecekler ve başkaları da senden zarar görecekler” demiştir. Haber verdiği gibi çok insanlar onun sebebiyle Müslüman olmuş, çok insanların da devletleri onun eliyle harab olmuştur. İslâm Ordusunun başına geçen Hz. Sa’d İbn-i Ebî Vakkas (r.a) İranlıların devle-

tini zir ü zeber etti; çok kavimlerin de İslâm ve hidayet dairesine girmesine sebep oldu.

Gıyabî Cenaze Namazı

Hicretin 7. yılı Tebük savaşından döndükten sonra bir gün mescidde, ashabına Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Bugün bir sâlih kişi ölmüştür. Kalkınız, kardeşiniz Ashime'nin yani Habeşistan Necaşî'nin (kralının) cenaze namazını kılınız" buyurmuş, gıyaben cenaze namazı kılındıktan bir hafta sonra da Habeşistan'dan vefat haberi gelmiştir (Tecrid-i Sarih).

Üstünde Kimler Var?

Çehar-ı Yâr Güzîn (Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali) ile Uhud veya Hira dağının başında iken dağ titreyip zelzele ile sarsıldı. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dağa ferman etti: "Yerinde dur. Çünkü senin üzerinde bir peygamber, bir sıddîk ve şehitler vardır" (Tirmizi, 5-287). Bu ifadeleriyle Hz. Ömer, Osman ve Ali'nin şehid olacaklarına işaret ediyordu. Haber verdiği gibi çıktı.

İlk Sen

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kızı Hz. Fâtıma'ya: "Sen, Âl-i Beytimden herkesten evvel vefat edip bana kavuşacaksın" şeklindeki ihbarları, altı ay sonra aynen zuhur etmiştir.

Başında Habeşli Köle Dahi Olsa İtaat Edeceksin

Ebu Davud, İbn-i Mace ve Hâkim'in Müstedrek'inden: Ebu Zerr diyor ki; bir gün Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) merkebe binmiş beni de arkasına almıştı. Medine sokaklarını geçerek dışarı çıkmıştık. Bana: "Ya Ebâ Zerr! Medine'de seni yatağından kaldırtmayacak, hattâ yürümekten âciz bırakacak bir açlıkla (veya umumî bir kıtlıkla) karşılaştığında senin halin nice olur?" dedi. Ben: "Allah ve Resûlü daha iyi bilir" dedim. Resûl-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem): "İffetten ayrılma, iffetini koru (kıtlığın vereceği eziyetlere sabret, haramdan, şüpheli şeylerden, dilenmeden, halkın elindekine, avucundakine göz dikme, zilletinden kendini koru" dedi. Ve yine bana: "Yâ Ebâ Zerr.. (Gerek kıtlık ve gerekse herhangi salgın) bir ölüm vak'ası Medine'de çıkar da ölünün gömüleceği mezar, bir köleye (veya bir kölenin kıymetine) yükseltir de kabir, köle karşılığı satılırsa senin halin nasıl olur?" dedi. Ben: "Allah ve Resûlü daha iyi bilir " dedim. Resul-i Ekrem: "Sabret ya Ebâ Zerr.." dedi. Tekrar bana: "Yâ Ebâ Zerr... Medine'de büyük bir kıtâl vuku bulur da Ahcâr'uzzeyt semtini kan örterse, senin halin nice olur?" dedi. Ben: "Allah ve Resûlü daha iyi bilir" dedim. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem): "(Senin dinine, senin gidişatına) uygun

olana gidersin" dedi. Ben: "O halde silahıma sarılırım" dedim.

Resûl-i Ekrem Aleyhisselâm: "O takdirde sen de onların günahına ortak olmuş olursun. (Sen felâha kavuşuncaya kadar silaha sarılma, kan dökme, devlet başkanı ile, salâh sahibi kimselerle beraber ol..)" buyurdu. Ben: "Peki o halde ben ne yapayım?" dedim. Resûl Aleyhisselâm: "Kılıçların parlamasından sana korku gelirse elbisenin bir tarafını yüzüne kapa (olup bitenleri görmez, İslâmlarla harb etmezsin) buyurdu" dedi.

Bu hadîs-i şerifte gayb ile alâkalı üç ihbar mevcuttur:

1. Medine'de çok yakında bir kıtlığın çıkacağı,

2. Kabir kazacak insanları azaltacak umumî bir ölüm halinin Medine'yi kaplayacağı,

3. Büyük bir kıtal ve cidalin meydana geleceği.

Bunların ikisi Ebu Zerr'in hayatında vuku bulmuştur. Fakat Hz. Ali devrinde meydana gelen üçüncüye ulaşamamıştır. Çünkü kendisi Hz. Osman (r.a) devrinde Rebeze'de vefat etmiştir.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Ebu Zerr'e: "Medine'nin binaları, Sılî Dağına ulaştığı zaman Medine'den çık" dedi. Mübarek eliyle Şam tarafını gösterdi ve: "Zannetmiyorum ki, emirlerin seni çağırsınlar" diye ilave etti. Ebu Zer: "Benimle senin emirlerinin arasına girenlerle savaşayım mı?" dedi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Hayır, asla. Onları dinle. Onlara itaat et... İsterse (başınızdaki)

Habeşli bir köle olsun" buyurdu. Vaktaki, binalar Sılî Dağı'na ulaştı, Ebu Zerr Şam'a gitti. Hz. Osman (r.a) devrinde şikayet üzerine Şam'dan Medine'ye çağrıldı. Sonra da Rabeze'ye sürüldü.

Rabeze'de namaz kılınacaktı. Ebu Zerr'i gözetleyici olarak vazifelendirilen Habeşli köle, Ebu Zerr'in imam olup namazı kıldırması için geriledi. Ebu Zerr: "Geç namazı kıldır. 'Habeşli köle de olsa dinle ve itaat et,' diye emrolundum. Sen de Habeşli bir kölesin" dedi. Namazı onun arkasında kıldı. (Hasâis-i Kübrâ).

Tebük Seferinde devesinin arıklığı dolayısıyla Ebu Zerr kafileden en geri kalmıştı. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'a duyurdular da: "Onu kendi haline bırakın. Eğer onda bir hayır varsa, Allah onu size kavuşturur" buyurdu. Deve tamamen gidemeyecek hale geldiğinde yükünü arkasına alarak deveyi orada bırakıp yaya olarak arkalarından şiddetli sıcak altında gitti. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem), onun bu şekilde gelişini gördü, gözleri yaşardı ve: "Allah Ebu Zerr'e rahmet etsin; yalnız yürür, yalnız ölür, yalnız olarak kıyamette diriltilir" buyurdu (Tecrid-i Sarih).

Vakta ki, Ebu Zer, Rabeze'ye sürgün edildi. Orada karısı ve bir kölesiyle yalnızlık içinde ömrünü bitirdi. Ölüm halinin yaklaştığını sezdiğinde yanındakilere: "Beni yıkayın, kefenleyin, yolda bekleyin. Hecin develerle gelenler olacak, onlara haber verin. Onlar beni defnetsinler" dedi. Öyle yaptılar. Abdullah b. Mes'ud (r.a), yanında birkaç kişi ile yoldan hecin develerle geçiyorlardı. Ebu Zerr'in öldüğünü haber verdiler.

Abdullah b. Mes'ud hem ağladı ve hem de yüksek sesle: "Sadaka Resûlullah (Allah Resûlü doğru söyledi)!" dedi. Oraya defnettiler (Şifâ-i Şerif).

Kıbrıs'a Gideceksin

Enes b. Mâlik (r.a)'den: Medine-i Münevvere'de Ubâde'nin zevcesi Ümm-ü Haram (r.anha), Peygamberimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) anne tarafından teyzesi ve mahremidir. Ara sıra Resûl-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) onu evinde ziyaret eder, hâl ve hatırını sorar, onun ikram ettiği yemeklerden de yerdi.

Yine bir gün Ümm-ü Haram'ı evinde ziyaret etti. Hz. Peygamber'e yemek ikram etti, başını taradı. Resûl-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) de uyumak için uzandı. Bir süre sonra gülerek uyandı. Ümm-ü Haram gülmesinin sebebini sordu. Cevaben: "Rüyamda ümmetimden bir kısım mücahitlerin şu gök deniz ortasında, padişahların tahtlarına kuruldukları gibi gemilere binerek, Allah yolunda deniz savaşına gittikleri gösterildi de ona gülüyorum" dedi.

Ümm-ü Haram: "Ya Resûlallah! Beni de o deniz gazilerinden kılması için Allah'a dua buyursanız" diye ricada bulundum. Resûlullah da dua etti, diyor ve devam ediyor:

Sonra Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) tekrar başını yastığa koyup bir müddet daha uyudu. Yine gülümseyerek uyandı. Yine ben: "Seni ne güldürüyor?" diye sordum. Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem): "Bu defa da önce dediğim gibi ümmetimden

bir kısım mücahidlerin Allah uğrunda Kayser'in şehri Konstantiniyye'ye (İstanbul'a) harbe gittikleri gösterildi" buyurdu. Ümm-ü Haram der ki: "Ya Resûlallah, dua buyurun da ben de o gazilerden olayım" dedim. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem): "Hayır, sen önceki gazilerdensin" buyurdu.

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in vefatından sonra Ümm-ü Haram'ın kocası Ubâde Şam'a gönderilen ilim heyeti içinde bulunmuş ve Humus'ta yerleşmiş kalmıştı. Hz. Muaviye devrinde Kıbrıs Seferi açılınca zevcesi Ümm-ü Haram ile birlikte Trablus Şam'a gelmiş, bazı kadınlar da beraber, mücahidlerle Kıbrıs Seferi'ne çıkmışlardı.

Kıbrıs adası bir vergiye bağlanarak Şam'a dönüleceği sırada gemiye kadar gitmesi için gönderilen hırçın hayvanın Ümm-ü Haram'ı üstünden atması sonucu başı üstüne düşmüş, boynu kırılarak şehid olmuştur. (Sahih-i Buharî, Sahih-i Müslim). Ümm-ü Haram'ın kabri Larnaka yakınlarındadır. Ziyaret edilmektedir.

Neler Çıkacak?

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Sakif Kabilesinden bir tane (Peygamberlik davasında bulunacak) yalancı, bir de kan döken zalim zuhur edecek" buyurmuş, peygamberlik dava eden meşhur Muhtar-ı Sakafî ile yüz bin adam öldüren Haccac-ı Zâlim'i haber vermiştir.

Esma (r. anha), Haccac-ı Zâlim'e şunları söyledi: "Sana bir diyeceğim var. Hz. Peygamber (sallallahu

aleyhi ve sellem): Sakîf kabilesinden bir yalancı, bir de yıkıcı (hunhar, zâlim) çıkacak" demişti. (Muhtar-ı Sakafî'yi kastederek) Yalancıyı gördük; zannedersem yıkıcı dediği de sen olacaksın" Sahih-i Müslim).

İstanbul Fethedilecek

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Konstantiniyye (İstanbul) fetholunacaktır. Onu fetheden emir ne güzel emirdir; o ordu ne güzel ordudur" buyurmuş (Câmiu's-Sağîr), hem İstanbul'un fetholunacağını hem de Fatih Sultan Mehmed'in yüksek bir mertebe sahibi olduğunu haber vermiştir.

Fetihten sonra şehrin ortalarına ulaşan Fatih duraklayarak etrafında bulunan askerlerine: "Ey mücâhid askerler!.. Allah'a hamd ve senalar olsun ki, Konstantiniyye'nin fatihleri ünvanına mazhar olmuş bulunuyorsunuz" dedikten sonra kendilerine Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in hadîslerini okudu; atından inerek kıbleye karşı secdeye kapandı ve Allah'ın ihsan ettiği muzafferiyete şükran alâmeti olarak başına bir avuç toprak attı.

Fitne Ne Zaman İçinize Girecek?

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Ne vakit size Fars (İran) ve Rum kızları hizmet etti; o vakit belânız, fitneniz içinize girecektir. Harbiniz dahili olacak. Şerirleriniz başa geçip, hayırlılar ve iyilerinize musallat olacaklar" buyurmuş, otuz sene sonra verdiği gibi çıkmıştır.

Hayber Fatihi

Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “Hayber Kalesi’nin fethi, Ali’nin eliyle olacak” buyurdu. Hakikaten ikinci gün ümit edilenin fevkinde ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’in bir mucizesi olarak Hayber Kalesi’nin kapısını Hz. Ali (r.a) çekip kalkan gibi kullanmış; fethe muvaffak olduktan sonra kapıyı yere atmış; sekiz kuvvetli adam, o kapıyı yerden kaldıramamıştır.

Aynı Davanın İnsanları Karşı Karşıya

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) “Davaları bir olan iki topluluk harp etmedikçe kıyamet kopmaz“ diye, Sıffîn’de Hz. Ali (r.a) ile Muaviye (r.a)’nin harbini haber vermiştir.

Kisrâ’nın Bilezikleri

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Surâka’ya: “Kisra’nın iki bileziğini giyeceksin” buyurmuştu. Hakikaten, Hz. Ömer (r.a) zamanında Kisrâ mahvedildi. Ziynetleri ve şahane bilezikleri getirildi. Hz. Ömer (r.a) bunları Surakâ’ya giydirerek: “Bu bilezikleri Kisrâ’dan alıp Sürakâ’ya giydiren Allah’a hamdolsun” dedi. Böylece Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’in gaybî haberini tasdik etti.

Artık Başka Kisrâ Başka Kayser Yok

Ebu Hureyre (r.a)'den: "Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Kisrâ helak olduğu vakit, ondan sonra artık Kisrâ bulunmayacaktır. Kayser helak olunca da ondan sonra artık Kayser bulunmayacaktır. Hayatımı kudret elinde tutan Allah'a yemin ederim ki, her ikisinin defineleri Allah yolunda harcanacaktır." (Tirmizi, Buharî, Müslim: Fitne Bahsi).

İzah: Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) devrinde iki büyük imparatorluk vardı. Fars ve Bizans İmparatorluğu. Hadîste geçen Kisrâ Fars imparatoru, Kayser de Bizans imparatorudur. Buralar fethedilip İslâm ülkesine katılmış ve tarihin de kaydettiği gibi imparatorluklar da, imparatorlar da tarihten silinerek Hadîs-i şerifin verdiği haber tasdik edilmiştir.

Fitneler Yağmur Gibi

Üsame b. Zeyd (r.a) şöyle demiştir: "Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Medine'nin yüksek yerlerinden birine çıktı ve: "Benim gördüğümü görüyor musunuz? Muhakkak ben evleriniz arasında yağmurun düştüğü yerlerde, yağmur gibi fitneler yağdığını görüyorum" buyurdu (Buharî, Müslim: Fitneler Bölümü). Pek yakın bir zaman sonra bu fitneler görülmüştür.

Parça Parça Olsun

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), kral ve padişahlara Müslüman olmaları için mektuplar gönderiyordu. Perviz denilen Fars padişahı, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in mektubunu yırtmıştı. Haber gelince Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle beddua etmişti: "Ya Rabb! Nasıl mektubumu parçaladı ise, sen de onu ve onun mülkünü parça parça et!"

O günlerde kendilerine gelen Kisrâ elçisine şöyle demişti: "Şimdi, Kisrâ'nın oğlu Şirviye Perviz, Kisrâ'yı öldürdü." O elçi tahkik etti, aynı vakitte öyle olduğunu öğrendi. Bazı hadîslerde Firuz diye geçen elçi, bunun üzerine Müslüman olmuştur.

İşte o bedduanın tesiriyle kendisi, (hem de oğlu tarafından) hançerle parçalandığı gibi Sa'd İbni Ebi Vakkas tarafından da saltanatı parça parça edildi.

Kelb Yesin

Çok cevir ve cefa yapan Ebu Leheb'in oğlu Utbe hakkında: "Allah'ın bir kelbi onu yesin (yiyecek)" diyerek Utbe'nin feci akıbetini haber vermiş. Sonra Yemen tarafına giderken bir arslan gelip onu yemiş, Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)'in hem bedduasını, hem haberini tasdik etmiştir.

Avda Avlayacaksın

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hz. Halid'i, harb için Dûmetü'l-Cendel Reisi olan

Ukeydir'e gönderdiği vakit ferman etti: "Sen onu vahşi sığır avlarken bulacaksın." Hz. Halid gitmiş, onu hakikaten vahşi sığır avında bulmuş ve kavgasız esir ederek getirmiştir.

Tâun Çıkacak

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Kudüs'ün fethinde büyük bir tâun çıkacak" diye ferman etmişti. Hz. Ömer (r.a) zamanında Kudüs fetholundu. Ve öyle bir tâun çıktı ki, üç günde yetmiş bin vefat oldu.

Hücum Sırası Bizde

Meşhur Hendek Harbinde Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) ferman etmişti: "Bundan sonra artık Kureyş ve ahzap (diğer müşrik gruplar) ebediyen bana hücumda bulunamayacak, bilakis ben onlara hücum edeceğim." Hakikaten ondan sonra taarruz Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) tarafından olmuştur.

Âhiret Seçildi

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından bir iki ay evvel: "Bir kul (dünya veya âhiretten birisini seçmekte) muhayyer bırakıldı da o, âhireti seçti" buyurarak vefatını haber vermiştir.

Şehit Olan El

Zeyd İbni Suvahan hakkında Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): “Zeyd’in bir uzvu kendisinden önce cennete gidecek” buyurarak Zeyd’den evvel bir uzvunun şehid edileceğini haber vermiş; bir zaman sonra, Nihavend Harbinde Zeyd’in eli kesilmiş; demek en evvel o el şehid olup, manen cennete gitmiştir.

Artık Nöbetçilere Lüzum Yok

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Buharî ve Müslim’in Hz. Aişe’den nakli ile: *“Allah seni insanlardan muhafaza eder”* (Mâide, 67) âyeti nazil olduktan sonra ara sıra kendisini muhafaza eden zatlara: “Nöbetdarlığa lüzum yok, benim Rabbim beni koruyor” buyururdu. O kadar tehlikeli durumlarda ve pek çetin suikast tertiplerinde bile korunmuş olduğunu görüyoruz.

Ömrünüz Yeterse Göreceksiniz

Adiyy b. Hatim (r.a) şöyle demişti: “Ben Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)’in yanında iken âniden bir adam çıkageldi. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem)’e yol kesicilik ve fakirlikten şikayet etti. Bunun arkasından bir başkası daha gelip yol kesicilikten şikayet etti. Bunun üzerine Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) bana: “Ey Adiyy, Sen Hîre’yı hiç gördün mü?” diye sordu. Ben: “Hayır, görmedim”, dedim. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve

sellem): Eğer ömrün yeterse deve üstünde mahvel için-deki kadının, Allah'tan başka kimseden korkmayarak, Hîre'den Kâbe'yi tavaf etmek için geleceğini muhakkak göreceksin" dedi. Ben içimden: "Şu Tayy kabilesinin memleketi fesada boğan eşkiyası nerede ki, bir kadın böyle serbest gidebilecek" dedim. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) devam etti: "Eğer ömrün yeterse muhakkak Kisrâ'nın definelerinin fethedileceğini göreceksin." Ben: "Hürmüz'ün oğlu Kisrâ'nın mı?" diye sordum. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem): "Evet!" buyurdular ve devam ettiler: "Eğer ömrün yeterse avucu altın veya gümüşle dolu olan bir adamın çıktığını göreceksin. Bu adam, elindeki parayı kabul edecek bir tek kimse bulamayacaktır."

Adiyy der ki: "Kadının deve üstündeki mahvelde tâ Hîre'den Kâbe'ye kadar yolda Allah'tan başka kimseden korkmayarak geldiğine şahid oldum. Kisrâ'nın definelerini fethedenler arasında da bizzat bulundum. Ömrünüz yeterse Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'in diğer söylediklerini de muhakkak göreceksiniz." (Tac Tercümesi 3. Cild 886. hadîs-Buharî).

Mısır, Akrabamız

Ebu Zerr (r.a) rivayet ediyor: "Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki: "Muhakkak siz Mısır'ı fethedeceksiniz. O zaman, ehline hayır tavsiye ediniz. Çünkü onlar için zimmet ve rahm, yani akrabalık vardır." Başka bir rivayette: "Onlar için zimmet ve sıhrî akrabalık vardır."

Ulema diyor ki, onların akrabalığı, İsmail Aleyhisselâm'ın anasının Mısır halkından olması, sıhriyeti ise, Resûl-i Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem)'in oğlu İbrahim'in annesi Mariye'nin onlardan bulunması bakımındandır.

Üveys'el-Karânî

İbni Cabir diye de anılan Useyr bin Amr'dan rivayet olunduğuna göre, Hz. Ömer (r.a) Yemen yardımcı askerleri geldikçe: "Üveys b. Âmir var mı?" diye sorardı. Nihayet Üveys gelince onun yanına gitti: "Üveys b. Âmir sen misin?" dedi. Üveys: "Evet" dedi. Hz. Ömer (r.a): "Murad ve Karânî kabilesinden misin?" diye sordu.

-Evet.

-Zannedersem sende baras (bir hastalık) vardı da yalnız bir dirhem miktarındaki mevziden başka yerleri savuşturmuştun?

-Evet.

-Validen var mı?

-Evet.

-Resûl-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem)'den bizzat işittim: "Yemen yardımcı askerleriyle birlikte Murad ve Karânî kabilesinden Üveys b. Âmir gelecektir. Kendisi baras illetiyle musab olmuşsa da o ârızadan kurtulmuş ve yalnız dirhem miktarı bir yer kalmıştır. Onun validesi de var ki, ona son derece iyi bakar, Üveys'el-Karanî bir şeyin meydana gelmesi için Allah'a yemin

edecek olsa, Allah onu yemininde doğru çıkarır. Kendin için istiğfar ettirebilirsen yap. (Duası geçecek bir adamdır)" buyurdu. Binaenaleyh benim için Allah'tan mağfiret dile, deyince Üveys, Hz. Ömer (r.a) için istiğfar etti. Hz. Ömer (r.a):

-Nereye gidiyorsunuz? diye sordu:

Üveys:

-Kûfe'ye, diye cevap verdi.

-Kûfe Valisine senin için (bir tavsiye) yazayım mı?

Üveys:

-Fakir halk arasında bulunmayı daha ziyade severim, diye istiğna gösterdi.

Aradan bir sene geçtikten sonra Yemen eşrafından bir zât hacca gelmişti. Hz. Ömer (r.a) onunla buluşunca, Üveys'i sordu. O da:

-Onu tamtakır denecek bir evde bıraktım, cevabını verdi (Hadîsi Müslim rivayet etmiştir).

Belâ Var, Fakat Cennetle Bir

Ebu Musa el-Eşarî (r.a)'den rivayet edildi:

Birisi gelip kapıyı çaldı.

-Kim o? dedim.

-Osman b. Affan, dedi.

-Biraz sabret, dedim. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem)'e haber verdim.

-İzin ver ve onu maruz kalacağı belâ ve musibetlerle beraber cennetle müjdele, buyurdu. Ben de:

-Ya Osman, giriniz! Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) sana belâ isabet edeceğini söylemekle beraber cennetle müjdeliyor, dedim (Hadîsi, Buharî ve Müslim rivayet etti).

Hz. Osman Öldürüldüğü Gün Fitne Başlar

Enes (r.a) diyor ki, Benî Mustalık heyeti beni, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'a gönderdi: "Gelecek yıl geldiğimizde Resûlullah'ı bulamazsak sadakamızı kime verelim?" diyorlar, dedim. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) de: "Onlara söyle Ebu Bekir'e versinler" dedi. Onlara söyledim. Onlar da: "Hz. Peygambere sor. Ebu Bekir'i bulamazsak kime verelim?" diye sordular. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) de: "Söyle onlara Ömer'e versinler" dedi. Söyledim Onlar da: "Hz. Peygamber'e sor Ömer'i de bulamazsak kime verelim?" dediler. Hz. Peygamber de: "Onlara söyle de Osman'a versinler. Osman'ın öldürüldüğü gün sizin için zarar ve helâktır" buyurdu (Hasâis-i Kübrâ).

Burada, Resûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'tan sonra gelecek üç halifenin sıra ile, ismi verildiği gibi, Hz. Osman'ın şehid edileceği ve bunun için büyük bir fitnenin Müslümanlar için olacağı da ihbar edilmiştir.

Fâizin Tozu Bile

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: "İnsanlar üzerine bir zaman gelecek ki, hiçbir kimse faiz yemekten kurtulamayacaktır. Kişi düpedüz faiz almasa da, faizin tozu ona erişecektir" (İbn-i Mâce, 11/22).

Hindistan'ın Fethi

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem): "Ümmetimden iki grup insan vardır ki, Allah Teâlâ onları ateşten koruyacaktır:

1. Hindistan harbine (fethine) katılanlar.

2. Yeryüzüne indiği zaman İsa Aleyhisselam'a arkadaşlık edenlerdir" buyurmuştur.

Bu mevzuda Ebu Hureyre: "Resûlullah Efendimiz bize Hindistan Savaşını va'd etmişti"demektedir (İmam-ı Nesei).

Ammar'ı Haksız Taraf Katledecek

Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), Hendek kazmaya başladığı zaman, Ammar'ın başını eliyle sıvazlayarak şöyle buyurdu: "Ey Sümeyye, oğlunun şiddetli musibeti! Seni bâğî tâife (haksız taraf) katledecek" buyurdu (Sahih-i Müslim).

Sonra Sıffîn Harbinde katledildi. Hz. Ali (r.a) bunu Muaviye (r.a)'nin taraftarlarına karşı, kendilerinin yanlış yolda olduklarına delil olarak gösterdi. Fakat, Muaviye (r.a) tevil etti. Amr İbn-ül Âs dedi: "Bâğî, âsi yalnız onun katilleridir; hepimiz değiliz."

Son İçeceğin Şey Su İle Karışık Süt

Ammar b. Yasir hastalanmıştı. Bayıldı. Sonra ayıldı. Yanında ağlayanlara: "Benim yatak içinde öleceğimi mi sanıyorsunuz? Bana Habibim, Peygamberim (sallallahu aleyhi ve sellem), beni âsi azgın bir cemaatin öldüreceğini haber verdi. Hem dünyadan ayrılırken son gıdam bir parçacık su ile karışık süt olacaktır" dedi.

Ammar, Sıffîn Harbinde Hz. Ali saflarında dövüşürken yaralanmıştı. Kendisine bir parça su ile karışık süt getirildi. Ammar gülümsedi. Niçin gülümsediği sorulunca: "Resûlullah, senin dünyadan son nasibin süt olacak diye söylemişti" dedi ve sonra ruhunu teslim etti. (Beyhakî ve Ebu Nuaym).

İşte Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in bütün verdiği haberlerin aynen tahakkuk edişi gösterir ki, sanki Peygamber-i Zîşan Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ruhu, zaman ve mekân kayıtlarını aşarak istikbâlin her tarafına uçup gezmiş, gördüğü hâdiseleri söylemiş ve dedikleri de aynen çıkmıştır.

Harikalar İlân Ediyor

Zamanında vukua gelen hârikalar:

I. Mübarek parmaklarından suyun akması. Güya cömertlik madeni olan mübarek elinden, suyun akmasıyla, hidayet menbaı olan dilinden ruhların mayası olan hidayetin kaynamasını hissen tasvir ediyor.

II. Ağaçların, taşların ve hayvanların konuşması. Güya getirdiği hidayetteki manevî hayat, cansızlara ve hayvanlara dahi sirayet ederek, onları nutka getirip konuşturmuştur.

III. Ayın iki parçaya bölünmesi. Güya semanın kalbi hükmünde olan ay, O Zât (sallallahu aleyhi ve sellem)'ın mübarek kalbinin yarılmasına bir münasebet peyda etmek için saf ve berrak sinesini, O'nun (sallallahu aleyhi ve sellem) mübarek parmağının işaretiyle, iştiyakından bölüp parçalanmıştır.

BÜTÜN BU GERÇEKLER GÖZ ÖNÜNDE BULUNURKEN HZ. MUHAMMED ALEYHİSSELAM'IN PEYGAMBERLİĞİNİ AKIL VE VİCDAN SAHİPLERİNİN İNKÂR ETMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİR.